

ЗАКОНОМІРНОСТІ РОСІЙСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917 РОКУ

Вступ

Коли ВКП(б) святкувала 10-річчя приходу до влади, з'явилася концепція “Великої Жовтневої соціалістичної революції”. Коли КПРС святкувала 50-річчя Жовтневої революції, вона була оголошена головною подією ХХ століття. Таке оголошення було дещо зарозумілим, адже третину століття ще не прожили і все могло трапитися. Те, що трапилося, усім відоме. Але саме тому тепер можна неупереджено розглянути історичний процес у ХХ столітті і... майже погодитися з пропагандистським відділом ЦК КПРС.

Справді, революція 1917 року в Росії найбільше позначилася на подальших подіях світової історії. Можливо, головною подією слід назвати все-таки Першу світову війну, бо вона спричинила революції у чотирьох імперіях і через 20 років стала причиною Другої світової війни. Проте одна з чотирьох революцій була найважливішою, і це – Російська.

Плине час, але народжена у 1927 році і відшліфована у сталінському короткому курсі “Історії ВКП(б)” в 1938 році концепція “Великої Жовтневої соціалістичної революції” все ще жива. Щоправда, назвали Жовтневу революцію переворотом. І В.Ленін її так називав. Треба, нарешті, розібратися в суті ленінсько-сталінської концепції і запропонувати іншу.

Виділимо у подіях, які стали розгортатися в Росії з початку 1917 року, демократичний та радянський струмені як самостійні і протилежні за знаком чинники революційного процесу. Виділимо від радянської революції, яка перемогла 7 листопада 1917 року, комуністичну революцію, яка всім відома під назвою “соціалістичного будівництва”. Тоді загальна картина мало нагадуватиме звичну. Всі елементи революційного процесу вишикуються в зовсім іншій конфігурації, як при повороті дитячого калейдоскопу.

Події Російської революції давно цікавлять мене, тому що дають ключ до розуміння історії України ХХ століття. Первинний нарис своєї концепції я виклав у книзі “Комунізм в Україні: перше десятиріччя (1919-1928)”, яка з'явилася у видавництві “Основи” у 1996 році. Кожний наступний рік щось додавав до цього. У серпні минулого року довелось виступити на методологічній школі, влаштованій Переяслав-Хмельницьким університетом імені Григорія Сковороди разом з Інститутом історії України НАН України та Інститутом загальної історії Російської академії наук. Концепція зацікавила викладачів і слухачів.

Виклад подій згруповано у 12 нарисів. У нарисах використовується новий стиль літочислення, але зберігаються звичні назви подій: у березні відбулася Лютнева революція, у вересні – серпнева криза, у листопаді 1917 року – жовтневий переворот.

У нарисах інколи переосмислюється звична термінологія. Зокрема, термін – ради, радянський. До 1991 року радянським у нас було майже все: країна, держава, народ, культура, спосіб життя. Та жовтневий переворот не

називали радянською революцією. Але він справді був радянським, у цій назві – ключ запропонованої концепції.

1. Необхідність нового погляду на проблему

Сучасні українські історики не звертають уваги на те, що відбувалося у 1917 р. в Петрограді. Всю увагу вони зосереджують на подіях у Києві. Українську революцію, однак, не можна зрозуміти без аналізу подій в імперських центрах. Тому ця серія нарисів присвячена виключно аналізу Російської революції. Фактичний матеріал аналізується в інших причинно-наслідкових зв'язках, в іншій розмірності, подекуди в іншій послідовності, ніж раніше. Розглянемо передусім періодизацію і типологію революційних подій.

Революція спалахнула в березні у Петрограді, дійшла апогею під час більшовицького перевороту в листопаді 1917 р., і зійшла нанівець з розгоном Всеросійських установчих зборів у січні 1918 р.

Три названі тут ключові події визначилися діями політичних сил, які здобували в революції перевагу. Перевага часто досягалася утворенням неочікуваних коаліцій або раптовою зміною гасел. Хід революції був стрімким і непередбачуваним. Набуваючи ваги, деякі події самим фактом існування “перекривали кисень” альтернативним тенденціям розвитку. Тому Російська революція змінювалася у барвах. Її характер неможливо визначити одним терміном: народна, буржуазно-демократична, робітничо-селянська, радянська тощо. Вона багатожарова.

Об'єктивної оцінки Російської революції досі не існує. Концепція “Великої Жовтневої соціалістичної революції” після заборони КПРС не загинула, а пристосована до нової політичної реальності шляхом заміни оціночних знаків на протилежні. Щоб зрозуміти об'єктивний хід подій у 1917 р., треба розібратися до первинних блоків усю конструкцію, яку переможці створили у власних інтересах, і прислухатися до голосу тих, хто був знищений у вирі революції або (і) забутий в наступні десятиліття.

Тільки ті суспільні катаклізми, які супроводжуються одночасною зміною форм влади і власності, можуть вважатися революціями. З трьох французьких революцій лише перша справді заслуговує на таку назву, і через те її назвали Великою. Американська революція ідентифікується як національно-визвольна війна, хоч у рамках євроатлантичної цивілізації її революційний потенціал співставний з потенціалом Великої Французької революції. Нарешті, Українська революція середини XVII ст. поєднувала в собі риси національно-визвольної і селянської війн. Та вона була позбавлена того революційного потенціалу, який забезпечував у більш розвинутих країнах визрівання передумов для переходу до громадянського суспільства.

Незважаючи на здійснювану з часів Петра I політику вестернізації (або завдяки їй) перша революція в Російській імперії спалахнула лише на початку ХХ ст., тобто через півсотні років після революцій у провідних європейських країнах. Вестернізація здійснювалася переважно у воєнно-технічній галузі. Лише після Кримської війни 1853-1856 рр. керівники євразійської імперії зрозуміли, що потрібні соціальні перетворення. Та незважаючи на скасування кріпосного права, соціальна нерозвиненість Росії не дозволяла їй стати в один ряд з країнами Європи. Російський імперський організм гнив десятиліттями,

аж врешті у 1905 р. нарив прорвало. Перша, а за нею й друга російська революція, яка спалахнула в умовах світової війни, явили світу небачені зразки жахливого соціального протистояння.

На Російську революцію дивилися по-різному. В СРСР її поділяли на дві – Лютневу буржуазно-демократичну і Жовтневу соціалістичну. Проте в не-марксистській системі координат терміни “буржуазний” і синонімічний йому “капіталістичний” мають інше смислове навантаження. У марксистсько-ленінському слововжитку теж були особливості. Перший етап революції називався буржуазним, але не капіталістичним. Натомість для другого етапу однаково часто використовувалася ідентична пара визначень – пролетарська і соціалістична.

Класифікація політичних сил Російської революції здійснюється шляхом деконструкції концепції “Великої Жовтневої соціалістичної революції”. Деконструкція покаже справжнє місце ленінської партії в революції, вплив інших політичних партій на революційні маси, а головне – природу “червоного мустанга” Російської революції – солдатських і робітничих рад. Термін “ради” у множині згідно з правилами орфографії подається з малої букви, хоч з 1917 р. його почали писати з великої, причому не тільки більшовики.

Мета цих нарисів полягає в тому, щоб довести справедливість трьох тез. По-перше, головним в революції виявилось протистояння між багатими і бідними, привілейованими і знедоленими. Воно властиве всім революціям, але в центральних регіонах Росії стало абсолютним. В умовах триваючої війни це загрожувало паралічем державних інститутів і розпадом форм організованого життя.

По-друге, що впливає з першого, революція відзначалася небаченою згуртованістю політичних сил. Страх перед анархією об’єднав ліберальну демократію, представлену передусім партією конституційних демократів (кадетів), і революційну демократію, яка складалася в основному з соціал-демократів (меншовиків) і соціалістів-революціонерів (есерів). Разом усі демократичні сили почали виводити країну з революції, готуючи скликання Установчих зборів. Страх перед розпадом держави змусив сили контрреволюції підтримати ліберальну демократію і обмежити власну політичну активність. Тільки пізніше і в іншій ситуації ця активність повною мірою проявилася у вигляді тривалої громадянської війни між білими і червоними.

По-третє, небувала гострота соціального протистояння виявилася живильним середовищем для гіпертрофованого зростання “партії нового типу” – більшовиків. Ця партія не мала за собою соціальних верств, які могли б підтримати її комуністичну доктрину. Однак завдяки гнучкій тактиці В.Леніна, який замаскував доктринальний екстремізм своєї партії під стихійний, всім зрозумілий радянський екстремізм, більшовики оволоділи радами, перетворилися з їх допомогою на державну партію, зробили ради завдяки ЧК безсилими додатками своєї диктатури і нав’язали суспільству власну “революцію згори” – комуністичну.

Комуністична революція почалася з весни 1918 р. і тривала повних два десятиліття (1918-1938). Одні вважають, що її головний здобуток – це стрімка модернізація країни. Модернізація справді забезпечила перемогу над нацистською Німеччиною і перетворення Радянського Союзу на наддержаву. Для інших на першому плані – загублені життя мільйонів людей. Ці люди стали жертвами державного терору, за допомогою якого здійснювалася модернізація.

Що б ні висувати на перший план, сталінська модернізація і сталінський терор невіддільні.

Родовід комуністичної революції більшовики вели з 7 листопада 1917 р., хоча здійснили тоді переворот під іншими, радянськими гаслами. Комуністична революція, яка здійснювалася під гаслами соціалістичного будівництва, була мутацією попередньої.

Аналіз фактичного матеріалу, здійснюваний у подальших нарисах, повинен довести справедливість перелічених положень.

2. Повалення самодержавства

Розповідь про початок революції часто починають прогнозами, зробленими колишнім міністром внутрішніх справ П.Дурново. Останній мав заслуги перед царем (це він приборкав революцію у 1905 році), входив у коло його найближчого оточення і міг собі дозволити говорити самодержцю неприємні речі. У записці, написаній в лютому 1914 р. (тобто за півроку до початку світової війни), яка була знайдена в паперах Миколи II після його арешту, цей сановник попереджав, що майбутня війна з сильною Німеччиною виявиться небезпечною. Небезпеку він вбачав у потрясіннях соціального характеру, для яких в Росії був особливо сприятливий ґрунт. Народні маси Росії, як підкреслював Дурново, “исповедывают принципы бессознательного социализма”. У випадку воєнних невдач, продовжував він, “социальная революция в самых крайних ее проявлениях у нас неизбежна... Побежденная армия окажется слишком деморализованной, чтобы послужить оплотом законности и порядка. Законодательные учреждения и оппозиционно-интеллигентские партии будут не в силах сдержать расходившиеся народные волны, ими же поднятые, и Россия будет ввергнута в беспросветную анархию, исход которой не поддается даже представлению”¹.

Після поразок 1915 р., які призвели до втрати Польщі і наблизили лінію фронту до Петрограда, в обох законодавчих палатах (Державній Думі і Державній раді) сформувалася більшість на чолі з кадетами – так званий Прогресивний блок. Лідери його П.Мілюков, В.Шульгин та ін. почали виголошувати антиурядові промови, вимагаючи від царя вислати з столиці Г.Распутіна, відмовитися від самодержавного способу правління і призначити міністерство, відповідальне перед Думою. Підбадьорений здійсненням першого прогнозу, П.Дурново остаточно увійшов в роль Кассандри і у листопаді 1916 р. написав царю ще одну записку. В ній він заявляв, що встановлення відповідального міністерства викличе швидкий занепад правих партій – ліберальних консерваторів, октябристів і прогресистів, потім розвалиться партія кадетів. “А затем?” – драматично запитував Дурново і сам же відповідав: “Затем выступила бы революционная толпа, коммуна, гибель династии, погромы имущественных классов”².

Наскільки Дурново був прозорливий і в цьому передбаченні соціального катаклізму, настільки він був сліпий, вважаючи, що тільки самодержавний спосіб правління врятує становище...

Працюючи в надзвичайній комісії з розслідування протизаконних дій царських міністрів, поет Олександр Блок зібрав великий матеріал, узагальнений в статті “Останні дні старого режиму”. Стаття була передрукована у 1922 р.

в “Архиве русской революции”, що видавався Г.Гессеном в Берліні. В ній використовувалися доповідні записки, які готувалися в Охоронному відділенні на початку 1917 р. Торкаючись задуманого царем розпуску ІV Державної Думи, начальник охоранки у доповіді від 18 січня передбачав у відповідь робітничі страйки, студентські заворушення і терористичні акти. Перераховуючи такі наслідки розпуску Думи, він писав далі: “Либеральная буржуазия верит, что в связи с наступлением перечисленных выше ужасных и неизбежных событий Правительственная власть должна будет пойти на уступки и передать всю полноту своих функций в руки кадет в лице лидируемого ими Прогрессивного блока, и тогда в Руси “все образуется”. Левые же упорно утверждают, что наша власть зарвалась, на уступки ни в коем случае не пойдет и, не оценивая в должной мере создавшейся обстановки, логически должна привести страну к неизбежным переживаниям стихийной и даже анархической революции”³.

В інформаційних матеріалах Охоронного відділення велике місце відводилося погіршенню продовольчого становища в Петрограді. Зокрема, у доповіді від 18 лютого вказувалося: “Если население не устраивает голодные бунты, то это еще не означает, что оно их не устроит в самом ближайшем будущем: озлобление растет, и конца его росту не видать. А что подобного рода стихийные выступления голодных масс явятся первым и последним этапом по пути к началу бессмысленных и беспощадных эксцессов самой ужасной из всех – анархической революции, - сомневаться не приходится”⁴.

Подібні свідчення можна наводити й наводити. Навіть представники лівих партій не стільки чекали соціального катаклізму, скільки побоювалися його. Тим часом події розвивалися за сценарієм, передбачуваним жандармами.

У міжнародний жіночий день 8 березня (23 лютого ст. ст.) соціалістичні партії організували демонстрацію, яка пройшла Невським проспектом з вимогами праці і хліба. За два дні до того через паливну кризу тимчасово закrywся Путіловський завод. Десятки тисяч його робітників позбавилися роботи і почали мітингувати на вулицях. Уперше за всю зиму припинилися морози і встановилася стійка сонячна погода, що теж відіграло свою роль у подальших подіях.

9 березня на вулиці вийшли десятки тисяч страйкуючих робітників. Люди поводити себе за законами натовпу: почалися погроми хлібних лавок. Поліція і козаки виявилися безсилими розігнати людські скупчення.

10 березня зупинилися майже всі підприємства міста. Командувач Петроградським військовим округом генерал С.Хабалов кинув на допомогу поліції і козакам підрозділи запасних батальйонів гвардійських полків, які були розташовані в місті та його околицях і чекали відправлення на фронт. Коли на Знаменській площі загін кінної поліції на чолі з приставом зробив спробу розігнати натовп, один козак пострілом з гвинтівки забив пристава. Ввечері цього дня Микола ІІ, який перебував у Ставці Верховного головнокомандуючого в Могильові, послав Хабалову коротку телеграму: “Повелеваю завтра же прекратить в столице беспорядки, недопустимые в тяжелое время войны с Германией и Австрией”⁵.

11 березня газети опублікували указ про перенесення засідань Державної Думи на квітень. Всі зрозуміли цей крок царя як розпуск парламенту. Солдати четвертої роти лейб-гвардії Павловського полку зі зброєю (30 гвинтівок і не більше сотні набоїв) вийшли на вулицю, протестуючи проти одержаного

наказу стріляти в натовп, і попрямували на Невський проспект. Коли їх зупинив загін кінної поліції, вони вступили в бій, а після вичерпання набоїв повернулися в ротну казарму і забарикадувалися. Проте бунт був придушений, а 19 бунтівників-призвідників опинилися у Петропавловській фортеці.

Перелом у подіях стався у понеділок, 12 березня (27 лютого). До страйкуючих і мітингуючих робітників петроградських підприємств почали приєднуватися солдати запасних батальйонів гвардійських полків – Волинського, Павловського, Литовського, Преображенського. Вважається, що ініціативу виявив унтер-офіцер Т.Кирпичников, який розпочав бунт навчальної команди у Волинському полку, щоб визволити ув'язнених товаришів.

Військові гарнізони великих міст, розташованих у безпосередній близькості до лінії фронту, склалися в основному з новобранців. Перед відправленням на фронт мобілізовані новобранці впродовж кількох тижнів проходили військову підготовку в навчальних командах. Чисельність навчальних частин багатократно перевищувала норми: в ротах перебувало до тисячі чоловік, в батальйонах – до 15 тис. Усього в Петроградському гарнізоні налічувалося 160 тис. солдатів – у казармах, розрахованих на 20 тис. осіб. Багатьом новобранцям третього року війни було за сорок. У переважній більшості це були мобілізовані селяни, налякані перспективою опинитися на передовій. Коли вони одержали наказ стріляти у вуличні натовпи, то повернули зброю проти начальників.

Об'єднавшись з робітниками промислової частини міста – Виборгської сторони, солдати захопили Арсенал і Адміралтейство, заволоділи Петропавлівською фортецею і випустили на волю серед інших щойно заарештованих волинців, а потім звільнили з тюрем політичних в'язнів. Були розгромлені міністерство внутрішніх справ і охоронне відділення. Над Зимовим палацем замайорів червоний прапор. Хабалова заарештували.

Вдень 12 березня в резиденцію Державної Думи – Таврійський палац прийшли прямо з тюрми керівники робітничої групи при Центральному воєнно-промисловому комітеті К.Гвоздьов і В.Богданов, які належали до меншовиків. Разом з діячами меншовицької фракції Державної Думи (більшовицька фракція соціал-демократів перебувала в сибірському засланні, а есери у свій час бойкотували вибори) вони вирішили взяти на озброєння досвід революції 1905 р. і створити в місті раду робітничих депутатів. Утворений в їх середовищі тимчасовий виконком звернувся до повсталих з пропозицією делегувати ввечері представників – по одному від тисячі робітників або від роти солдатів.

О 9-ій вечора цього ж дня в Таврійському палаці відкрилося перше засідання Петроградської ради робітничих депутатів. В ході засідання було вирішено утворити єдину організацію – Петроградську раду робітничих і солдатських депутатів. На чолі виконкому став лідер соціал-демократичної фракції Думи меншовик М.Чхеїдзе. Його заступником обрали трудовика О.Керенського – адвоката, який умів виголошувати блискучі промови, і тому зробив політичну кар'єру. Він був найбільш популярним у масах депутатом від лівих фракцій Думи.

Політичні партії не брали участі у визначенні партійного складу Петролади та її виконкому. Він склався стихійно, в результаті виборів. Серед 15 членів виконкому, обраного 15 березня, було 8 меншовиків, 3 більшовики, один позафракційний соціал-демократ, один есер, один трудовик і один позапартійний. Було вирішено запросити до виконкому Петролади з вирішальним

голосом представників соціалістичних партій. Після цього виконком поповнився 14 новими членами: по два – від латиських соціал-демократів, бундівців, меншовиків, трудовиків, есерів, народних соціалістів, по одному – від більшовицької організації (В.Молотов) і соціал-демократів-міжрайонців (К.Юренев).

Петрорада прийняла відозву, опубліковану наступного дня в першому номері нової газети “Известия”. В ній говорилося: “Борьба еще продолжается, она должна быть доведена до конца. Старая власть должна быть окончательно низвергнута и уступить место новому народному управлению. В этом спасение России. Для успешного завершения борьбы в интересах демократии народ должен создать свою собственную властную организацию... Все вместе общими силами будем бороться за полное устранение старого правительства и созыв Учредительного собрания, избранного на основе всеобщего, тайного, прямого и равного избирательного права”.

Таким чином, революційний орган, який виник в імперській столиці на п'ятий день заворушень і контролював дії десятків тисяч озброєних солдатів і робітників на вулицях Петрограда, висловився за скликання Установчих зборів. Вони повинні були демократичним шляхом розв'язати питання про владу.

У ці самі години 12 березня і теж у Таврійському палаці голова Думи М.Родзянко скликав засідання Прогресивного блоку. Збираючись на засідання, депутати дали зрозуміти, що вони ігнорують опублікований за день до того царський указ про розпуск Думи. Родзянко передав царю вимогу депутатів про надання їм повноважень на формування кабінету міністрів. Не дочекавшись відповіді (коли вона врешті надійшла, то виявилася негативною), він скликав неформальний думський орган – раду старійшин. На цій раді був утворений не передбачений законодавством орган з довгою назвою: “Тимчасовий комітет Державної Думи для встановлення порядку в столиці і для відносин з установами та особами”. Дума не побажала взяти владу, бо знала, що в Петроград має прибути каральна військова експедиція.

Завершуючи аналіз подій п'ятого дня заворушень, який перетворився на перший день революції, треба зупинитися на діях російського самодержця. Своєю недолугістю вони активно сприяли блискавичному загостренню політичної ситуації.

Вранці Микола II отримав телеграму від М.Родзянки з вимогою відправити уряд у відставку і доручити формування Кабінету міністрів особі, що користувалася б довірою громадської думки. У відповідь він наказав генерал-ад'ютанту М.Іванову відправитися в Петроград і взяти на себе керівництво придушенням повстання. Разом з Івановим з Могильова мав відправитися батальйон георгіївських кавалерів, який використовувався для особистої охорони царя. Було наказано також підготувати війська з Північного і Західного фронтів до відправки в Петроград. З самою відправкою не поспішали. Вважалося, що в цьому нема потреби.

Великий князь Михайло Олександрович і начальник штабу Верховного головнокомандуючого генерал М.Алексеев спробували переконати царя відправити у відставку голову Ради міністрів кн. М.Голіцина і передати владу відповідальному перед Думою кабінету на чолі з головою Всеросійського земського союзу кн. Г.Львовим або з М.Родзянком. Кн. Голіцин в телеграмі з Петрограда висловив ідентичне й дуже наполегливе прохання. Цар відповів, що не бажає змін у владі, а вимагає від Голіцина рішучих дій для придушення

революційного руху і бунту серед деяких військових частин. Увечері командуючий Північним фронтом дістав наказ відправити в Петроград надійні частини. Опівночі Микола II сів у потяг, щоб їхати в Царське Село.

13 березня вранці генерал Іванов з батальйоном георгіївських кавалерів прибув в Царське Село. Проте ситуація в Петрограді була вже такою, що він не наважився висадити батальйон з ешелону і дав переконати себе емісарам з Думи повернутися на станцію Дно. Піхотні підрозділи з Північного фронту були зустрінуті на станції Луга делегатами від місцевих військових частин, після чого заявили, що каральних функцій на себе не візьмуть.

Родзянко повідомляв, що тепер Петроград вимагає не зміни уряду, а відречення царя від престолу. Він переконував ставку Верховного головнокомандуючого, що війська з фронту, скільки б їх не послали, переходитимуть на сторону повсталого народу. Неформальний думський орган з довгою назвою в цей день став називатися просто Тимчасовим комітетом і почав діяти як верховний орган влади. Зокрема, Тимчасовий комітет заявив, що Микола II повинен відректися від влади на користь свого сина Олексія при регентстві великого князя Михайла. Щоб переконати царя зробити цей крок, думський комітет відрядив на його пошуки О.Гучкова і В.Шульгина.

Тим часом 13 березня царський поїзд дійшов до станції Дно, але далі його не пропустили. Микола II опинився в пастці. Ніхто не виконував його розпоряджень: або не могли, або не бажали. Він вирішив не повертати назад, у Могильов, а їхати у Псков, де знаходився штаб головнокомандуючого Північним фронтом генерала М.Рузьського. Увечері 14 березня цар прибув у Псков.

Відповідно до рекомендацій Ради робітничих депутатів 13 і 14 березня на петроградських підприємствах і в гарнізоні відбувалися вибори депутатів. Увечері 14 березня в Таврійському палаці відбулося перше засідання Петроградської ради робітничих і солдатських депутатів у повному складі. Були присутніми не менше тисячі осіб. На засіданні вирішили утворити солдатську секцію Петроградської ради. На фронтах і в тилкових гарнізонах рекомендувалося обирати ротні і батальйонні комітети або ради, які контролювали б весь внутрішній розпорядок життя полків і казарми. Щоб попередити можливе роззброєння солдатів, було ухвалено: нікому не видавати зброї і зберігати її під контролем ротних і батальйонних комітетів. Оголошувалася рівноправність солдатів з іншими громадянами у приватному, політичному і загальногромадянському житті “при збереженні найсуворішої військової дисципліни в строю”.

Петрорада ухвалила звести всі ці рішення в одній відозві або наказі. Для складання цього документу було обрано комісію. Вважалося, що комісія цього ж дня склала відозву, відому за своїм заголовком – “Наказ № 1”. Однак керівники соціалістичних партій, які працювали в Петрораді з першого дня її існування, не мали наміру віддати розробку документа такого значення в руки комісії, склад якої визначався відкритим голосуванням у тисячній аудиторії. Текст “Наказу № 1” вони підготували заздалегідь. За спогадами М.Родзянка, цей документ був навіть надрукований у величезній кількості примірників у ніч на 14 березня друкарнями, що контролювалися Петрородою, після чого негайно розісланий в Діючу армію.

Думців особливо хвилював четвертий пункт документу: “Накази Військової комісії Державної Думи належить виконувати тільки в тих випадках,

коли вони не суперечать наказам і постановам Ради робітничих і солдатських депутатів”. Тимчасовий комітет Думи офіційно заявив, що вважає, “Наказ № 1” недійсним і незаконним. Однак думців майже не слухали. Їм вдалося добитися лише оголошення Петрорадою того, що “Наказ № 1” стосується виключно петроградського гарнізону і військ Петроградського військового округу. Такої вибірковості багатомільйонна царська армія не зрозуміла. “Вредное дело было сделано”, - підсумував М.Родзянко в своїх спогадах⁶.

Повертаючись до мандрівок царського поїзду, який наближався до Пскова, слід зазначити, що М.Родзянко проінформував генерала Рузького про становище в Петрограді на 14 березня. Оскільки Микола II перебував у дорозі і не міг виконувати обов’язків Верховного головнокомандуючого, Рузький зв’язався з Могильовим і переконав начальника штаба ставки генерала М.Алексєєва, посилаючись на Положення про польове управління військ, взяти їх виконання на себе. Після цього генерал О.Лукомський за розпорядженням Алексєєва надіслав телеграму головнокомандуючим фронтами з викладом подій у Петрограді і з вказівкою на те, що Державна Дума ставить питання про відречення імператора на користь цесаревича з призначенням регентом великого князя Михайла. В телеграмі вимагалось, щоб головнокомандуючі фронтами терміново повідомили свою думку з приводу такої пропозиції. Всі п’ятеро головнокомандуючих, у тому числі дядько Миколи II Микола Миколайович, який командував тоді Кавказьким фронтом, відповіли, що імператор має відректися від престолу. З цією думкою солідаризувався й Алексєєв.

Цар прибув до Пскова пізно ввечері. Вранці 15 березня до нього прийшов Рузький з інформацією про останні події. Ознайомившись з відповідями головнокомандуючих фронтами, Микола II за півгодини до опівночі 15(2) березня підписав документ про відречення. Поки знімалася копія з маніфесту, яку О.Гучков і В.Шульгин мали відвезти в Петроград, цар написав на їх прохання дві власноручні записки до Сенату. Першою кн. Г.Львов (цю кандидатуру підказали посланці Думи) призначався головою Ради міністрів. Другою запискою колишній імператор затверджував замість себе Верховним головнокомандуючим великого князя Миколу Миколайовича (який займав цю посаду від початку війни до серпня 1915 р.). Щоб записки мали силу, вони були датовані більш раннім часом, ніж час відречення.

3.Радянський чинник у Російській революції

На початку ХХ ст. внутрішні вороги імперії рекрутувалися з робітничого та інтелігентського середовища. Народницькі, а пізніше есерівські організації, які виникли серед інтелігенції і орієнтувалися на селянство, нерідко з відчаю перед його політичною інертністю вдавалися до індивідуального терору. Інша річ – робітничий клас. Згуртовані у великі колективи умовами виробництва, робітники могли діяти консолідовано, і у 1905 році вони це доказали. Щоправда, царизм теж доказав тоді, що може справитися з масовим робітничим рухом.

Здавалося, що революційний рух в євразійській імперії розвиватиметься за К.Марксом, тобто в міру зростання чисельності і суспільної ваги робітничого класу. До селян Маркс ставився презирливо, порівнюючи їх з лантухом картоплі: розв’яжи лантух, і картоплини розсипляться. Навіть есери з часом

перенесли центр ваги своєї політичної діяльності на робітничі колективи. Тим більше, що останні склалися головним чином з робітників у першому поколінні.

Світова війна внесла вирішальні корективи в розстановку соціально-класових сил в Росії. Тут мова не йде про звичайний тягар війни та її ціну – це лежить на поверхні. Справа в іншому: уперше війна перестала бути заняттям професіоналів і увірвалася майже в кожную сім'ю. На третьому її році навіть офіцерський корпус царської армії істотно демократизувався, постійно поповнюючись за рахунок вихідців з робітничо-селянських “низів”. Солдатська маса стала в основному селянською: по-перше, селянською була й країна; по-друге, кваліфіковані робітники не підлягали мобілізації.

Таким чином, правлячі кола імперії, самі того не бажаючи, об'єднали селян у великі колективи – поротно і по-батальйонно, а на додаток вклали їм в руки гвинтівки з набоями і навчили ними користуватися. Великі міста, і передусім – імперська столиця, перетворилися на бази, де мобілізованих селян нашвидкуруч навчали, “збивали” у військові команди і посилали на передову – воювати за чужі для них інтереси. Йти на передову чи залишатися у тиловому гарнізоні, бунтуючи проти властей – така дилема поставала тепер перед новобранцями. Вони не мали ні політичних, ні психічних зв'язків з імперією, яка грабувала їхніх батьків під час проведення селянської реформи (викупні платежі припинилися тільки з революцією 1905 р.) і продавала їхніх дідів разом з мисливськими собаками. Отже, уперше і саме в Росії склалися об'єктивні умови для того, щоб селянська війна переросла в революцію. Власне, не треба було й селянської війни. Вимагалася тільки одне: щоб ці селяни в солдатських мундирах спрямували свої гвинтівки проти внутрішнього, а не зовнішнього ворога.

Просування Росії в напрямі революції було непомітним, але нездоланим. Прагнучи модернізуватися, щоб не втратити статус великої держави, імперія надто тісно сплелася економічними і фінансовими інтересами з Антантою. Тому вона не могла залишитися осторонь конфлікту, який назрівав з кінця 70-х рр. XIX ст. у Європі і переріс у світову війну. В ході цієї війни якраз і сформувалася в Росії та селянська армія, політична ненадійність якої яскраво проявилася у 1917 р.

Відтворена у попередньому нарисі хроніка березневих подій свідчить про те, що самодержавна влада царя була скинута не лівими політичними партіями (вони тільки виходили з підпілля і приголомшено озиралися довкола), не Думою (чого варті маніпуляції з назвою Тимчасового комітету!), і навіть не 200-тисячним політичним страйком петроградських робітників. Микола II втратив ґрунт під ногами, коли за його відречення висловилися головнокомандуючі фронтами і начальник штабу Верховного головнокомандуючого. Їх позиція визначалася тільки одним – поведінкою військ.

Царя скинули ради солдатських депутатів (на фронтах – солдатські комітети) разом з радами робітничих депутатів. Фактично же це зробила одна Петроградська рада робітничих і солдатських депутатів. На початку березня 1917 р. інші організації такого типу ще не встигли виникнути. Однак це не мало жодного значення для визначення поведінки мас.

Перечитавши останню фразу, я зрозумів, що її треба пояснити конкретним прикладом. Для цього підійдуть спогади генерала О.Лукомського, який працював у Ставці Верховного головнокомандуючого. Розповідаючи про дії генерала Іванова, якого Микола II послав з диктаторськими повноваженнями

в Петроград, Лукомський так схарактеризував ситуацію в Царському Селі: “В местных частях войск уже началось брожение и образовались комитеты; но серьезных выступлений еще не было. Кроме того, некоторые части, как Конвой Его Величества, так и Собственный Его Величества пехотный полк были еще в массе своей верны присяге. Слух о прибытии эшелона войск с фронта вызвал в революционно настроенных частях смущение”⁷.

Виявляється, що десь уже утворилися солдатські ради і комітети, десь спостерігалось тільки бродіння, але всюди у військах, крім привілейованих частин, вже відчувався, як пише генерал, “революційний настрій”. Такий настрій, а не організаційна структура, здатна приймати і проводити в життя політичні рішення, визначав поведінку солдатської і робітничої маси.

Обурені політичною безправністю і жалюгідним матеріальним становищем, охоплені бажанням уникнути мобілізації, а ті, хто вже був мобілізований – не потрапити на передову, народні “низи” нагадували насичений розчин в момент кристалізації. Коли траплялося щось екстраординарне, вони починали поводити себе однаково чиним без всякого організаційного впливу іззовні. Таким екстраординарним повідомленням міг стати розтиражований телефонний дзвінок Леоніда Андреева, який бачив з вікон власної квартири, як павловці забарикадувалися в ротній казармі – для петроградського гарнізону; газетні звістки про петроградські події – для далекої периферії.

Ради і комітети утворювалися в усій країні за прикладом Петроради. Остання відразу взяла на себе функції центрального координуючого органу. Проте ієрархічно побудованої радянської організації в країні не виникло. Кожна рада функціонувала сама по собі і займалася суто місцевими справами. Склад рад і комітетів був плинним, тому що робітничі і військові колективи могли в будь-який момент відкликати свого депутата і надіслати іншого. Ради були різними за рівнем представництва, за соціальним складом (поряд з солдатськими стали виникати й офіцерські ради), за адміністративно-територіальним поділом. Переважна їх більшість представляла інтереси народних “низів”, які часто не узгоджувалися навіть між собою. Нерідко вони очолювалися демагогами, які керувалися тільки особистою вигодою, зневажаючи законність і порядок. Та всі розуміли, що раніше державні інтереси були інтересами вищих класів, і тільки повалення самодержавства створило умови для узгодження інтересів різних верств. Разом з тим викликане гострою соціальною озлобленістю революційне насилля не сприяло узгодженню інтересів. Навпаки, воно створювало небезпеку громадянської війни. Радянський чинник в Російській революції був анархічним і деструктивним.

4. Утворення Тимчасового уряду

14 березня ще не існувало Петроградської ради робітничих і солдатських депутатів, а влада формально належала імператору. Однак якраз цього дня Тимчасовий комітет Думи і виконком майбутньої Петроради прийняли принципові рішення про організацію нової влади.

Лідер Прогресивного блоку і кадетської партії П. Мілюков домовився з головою Думи М. Родзянко про те, що виконавчу владу очолить кн. Г. Львов. Тимчасовий комітет Думи розпочав переговори про склад нового уряду з різними громадськими діячами. Члени його вже відчували себе носіями вищої за-

конодавчої влади, хоча з острахом косилися на Петрораду.

Ранкове засідання виконкому Петроради 14 березня зібрало 21 особу. На ньому розгорілися суперечки з приводу того, як поставитися до уряду, за формування якого взявся Тимчасовий комітет. Одні схилилися до того, щоб обмежитися контролем за формуванням і діяльністю уряду, інші бажали утворити коаліційний уряд з думських і радянських міністрів.

Права Тимчасового комітету Думи на формування перехідного уряду ніхто не оспорював. Дума була легітимним органом влади. З моменту появи у 1915 р. Прогресивного блоку вона стала в опозицію до царя. Представлена в Петрораді революційна демократія, тобто соціалістичні партії, які щойно вийшли з підпілля, повинна була знайти спільну мову з кадетами та іншими партіями ліберальної демократії. Тим більше, що революційна демократія не вважала Петрораду або ради, які мали виникнути тепер і в інших містах, органами державної влади. Органом, який конструював державну владу, вона вважала Установчі збори, і ліберальна демократія була у цьому пункті згодна з нею. Контроль Петроради над сотнями тисяч робітників і солдатів Петрограда виглядав як влада, але партії революційної демократії бажали якнайшвидше звільнитися від такої влади. Керівники цих партій розуміли, що влада на товпу є не демократією, а охлократією. Вони мали перспективу – Установчі збори. У них була упевненість в тому, що вони завоюють більшість в них за допомогою “чотирихвістки” (загальні, рівні, таємні і прямі вибори), тобто здобудуть законодавчу і виконавчу владу легітимним шляхом. Уряд, у формуванні якого вони мали взяти участь разом з Тимчасовим комітетом Думи, виглядав в їхніх очах неповноцінним, тому що був не тільки тимчасовим, але й цензовим. Адже цензовою, тобто обраною недемократичним шляхом, була Державна Дума, яка покликала до життя цей уряд.

Так або приблизно так думали майже всі члени виконкому Петроради. Зі спогадів О.Шляпникова ми знаємо, що так думали не всі⁸. Але про позицію більшовиків слід говорити окремо.

Ті, хто думав так або приблизно так, робили все-таки різні висновки щодо конкретного питання: участі представників революційної демократії в діяльності уряду, сформованого представниками ліберальної демократії. Цей уряд вони вважали буржуазним, якщо використовувати тогочасну термінологію (завдяки перемозі більшовиків у 1917 р. ця термінологія законсервувалася у нас на строк у три покоління). Одні висловлювалися за те, щоб увійти в тимчасовий і цензовий буржуазний уряд, інші дотримувалися протилежної думки. Перша пропозиція зібрала 8 голосів, друга – 13.

Тимчасовий комітет звернувся з власної ініціативи до двох діячів Ради робітничих депутатів – її голови М.Чхеїдзе і члена Думи О.Керенського з пропозицією увійти в уряд. Чхеїдзе категорично відмовився, а Керенський з санкції виконкому Ради погодився взяти на себе обов'язки міністра юстиції.

Увечері цього ж дня 14 березня відбулося засідання Тимчасового комітету Думи з деякими членами майбутнього уряду і представниками виконкому Петроради. На ньому обговорювалися умови передачі влади утворюваному уряду. Ці умови попередньо були розглянуті і затверджені на пленумі Петроради. Після тривалих дискусій думський уряд включив у свою програму такі вимоги радянської сторони:

- 1) амністія в усіх політичних і релігійних карних справах;
- 2) свобода слова, друку, спілок, зборів і страйків, з поширенням політич-

них свобод на військовослужбовців у межах, дозволених воєнно-технічними умовами;

3) скасування станових, конфесійних і національних привілеїв або обмежень;

4) негайна підготовка до скликання на засадах загального, рівного, таємного і прямого голосування Установчих зборів, які встановлять форму правління;

5) заміна поліції міліцією з виборними начальниками, підпорядкованими органам місцевого самоврядування;

6) вибори в органи місцевого самоврядування на основі загального, прямого, рівного і таємного голосування;

7) нероззброєння і невивід з Петрограда військових частин, які брали участь в революційному русі;

8) при збереженні суворої військової дисципліни – усунення для солдатів усіх обмежень у користуванні громадянськими правами, наданими всім іншим громадянам⁹.

Аналізуючи продиктовану Петрорадою урядову програму в світлі подій, що сталися пізніше, ми бачимо, що радянські керівники проігнорували ряд вимог, що мали життєво важливе значення для тих верств російського суспільства, які підтримували ради: про негайне відчуження поміщицької землі на користь селян; про максимально швидкий і точно зумовлений термін скликання Установчих зборів; про укладення миру без анексій і контрибуцій. Невключення цих вимог у програму Тимчасового уряду звужувало можливості розвитку революційного процесу за демократичним сценарієм і сприяло поглибленню екстремістських настроїв у радах.

Слід особливо придивитися до нав'язаного Тимчасовому уряду пункту про нероззброєння і залишення в столиці 160 тис. солдат гарнізону. Цей пункт розкривав потаємні мотиви активного втручання солдатських мас у робітничі заворушення, з яких починалася Російська революція. Звичайно, в цей час антивоєнні настрої охопили значну частину російського суспільства. Навіть меншовики поділилися на оборонців та інтернаціоналістів. Намагання імперських кіл представити війну великою і вітчизняною зазнали цілковитого провалу з поразками 1915 р. Царська армія не бажала воювати за Дарданелли і Босфор. Проте в даному разі мова йшла про солдат конкретного гарнізону, які бажали відсидітися від фронту. Делегати від рад, утворених в Петроградському гарнізоні, скористалися сприятливими обставинами, щоб перетворити свої революційні заслуги в конкретний здобуток, який вони дістали за рахунок інших гарнізонів. Адже війна продовжувалася. Кінець кінцем, тримати в Петрограді більше ніж півтори сотні тисяч озброєних солдатів було недоцільно з будь-якої точки зору, крім однієї – готувати заміну тим, хто перебував на передовій.

15 березня ввечері перший склад Тимчасового уряду на чолі з кн. Г.Львовим (позапартійний) був затверджений. До уряду увійшли в основному кадекти – міністри закордонних справ П.Мілюков, народної освіти – О.Мануйлов, шляхів сполучення – М.Некрасов, землеробства – О.Шингарьов, у справах Фінляндії – Ф.Родичев. Октябристами були воєнний міністр О.Гучков і державний контролер І.Годнев, прогресистом – міністр торгівлі і промисловості О.Коновалов, позапартійним – міністр фінансів М.Терещенко. Єдиним

соціалістом, з березня 1917 р. – есером у цьому уряді виявився О.Керенський. Склад уряду підбирав і ним фактично керував П.Мілюков.

Тимчасовий уряд був позбавлений можливості доводити свої розпорядження до місць. Ліквідація попередньої силової вертикалі властива кожній революції, але ті, хто її здійснював, завжди створювали власну вертикаль. В даному разі губернська адміністративна система з поліцією і жандармерією була ліквідована, але Петрорада запропонувала урядові п'ятим і шостим пунктами своїх умов спиратися на органи місцевого самоврядування, тобто на земства і міські думи, які повинні були оновитися шляхом демократичних виборів. Місцеве самоврядування не могло бути вертикаллю. Русійною силою революції були ради, але революційна демократія цілком обгрунтовано не розглядала їх як владу.

Як Тимчасовий уряд виходив з цієї колізії? Проведення виборів в Установчі збори і органи місцевого самоврядування було справою не одного місяця. Крім того, вибори на місцях (визначення мережі виборчих дільниць, складання списків виборців тощо) повинен був хтось організувати. Уряд розпорядився створювати в губерніях ради об'єднаних громадських організацій та їх виконавчі комітети як представницькі органи місцевої влади. У них переважали представники торговельно-промислових кіл і управлінської бюрократії. Партійний склад комітетів був переважно кадетський. Управлінський апарат у містах зберігся майже без змін.

Безпосередня виконавча влада, яка до революції належала губернаторам і повітовим справникам, перейшла до урядових комісарів. Ними ставали голови губернських і повітових земських управ, тобто виборні особи. Як правило, це були місцеві поміщики. Волосних старшин, які до революції користувалися всією повнотою влади, замінили виборні виконавчі комітети. До їх складу Тимчасовий уряд пропонував своїм комісарам залучати місцевих землевласників і всі інтелігентські сили села.

Проте органи місцевого самоврядування не могли виконувати покладені на них додатково функції державного управління. Тимчасовий уряд не створив ефективної управлінської системи. Він навіть і не пробував зробити це, оскільки основним завданням вважалася підготовка виборів і скликання Установчих зборів. Цей орган вищої влади повинен був призначити уряд постійної дії, не обов'язково з тих самих осіб. Тому в діях міністрів Тимчасового уряду по скликанню Установчих зборів не помічалася особливого ентузіазму. Тим більше, як уже підкреслювалося, що вони не були обмежені певною datoю скликання Установчих зборів під час передачі їм влади керівними діячами Петроради.

5.Розстановка політичних сил

Перед революцією найбільш організованою і впливовою політичною силою в Росії був Прогресивний блок. З кадетського середовища виходили популярні політичні діячі, публіцисти, оратори. Революція, однак, зробила найбільшою політичною силою не ліберальну, а революційну демократію – головним чином меншовиків та есерів. Їх вплив пояснювався контролем над радами робітничих і солдатських депутатів. У Тимчасовому уряді панували ліберали, але без підтримки Петроградської ради він був безсилий.

14 з 29 членів виконкому Петроради, який склався 15 березня, належали до соціал-демократичних партій поміркованого характеру, які поділяли ідеї західноєвропейського реформізму. Серед них були десять меншовиків, два латиські і два єврейські соціал-демократи. Вісім членів виконкому належали до есерівського напрямку, з них четверо – до есерів (голова думської фракції трудовиків О.Керенський став членом цієї партії). Двоє були народними соціалістами (ця партія виділилася у 1906 році з партії соціалістів-революціонерів), ще двоє – трудовиками (останні об'єдналися з народними соціалістами у червні 1917 р.).

Есеро-меншовицькому блоку революційної демократії протистояли більшовики. У виконкомі Петроради їх було шестеро. Більшовики стояли на позиціях революційного марксизму, від якого західноєвропейські соціал-демократи давно відмовилися. Курс революційної демократії на підтримку Тимчасового уряду вони вважали угодовським. Однак під їх контроль потрапили тільки деякі невеликі ради. Всюди на периферії, як і в столицях, ради контролював есеро-меншовицький блок. Тому конфронтація більшовиків з урядом у перші місяці революції не відігравала істотної ролі.

У Тимчасового уряду були серйозні проблеми з революційною демократією. В книзі “Історія Другої Російської революції”, яка з'явилася у 1921 р. в Софії (Болгарія), П.Мілюков не шкодував місця, щоб цитувати заспокійливі заяви лідерів есеро-меншовицького блоку. Наприклад, 21 квітня Ф.Дан заявив таке: “Мы хотим, чтобы было сказано ясно и определенно, что это клевета, будто совет р. и с.д. хочет принять участие в осуществлении государственной власти. Мы хотели, чтобы было сказано, что власть – это Временное правительство, а революционная демократия в лице совета осуществляет свое влияние на ход политической жизни путем непрерывного организованного давления на него и контроля над ним”.

Після всіх цитат П.Мілюков робив такий висновок: говорилося одне, але робилося інше. У травні кн. Львов скликав нараду уряду з виконкомом Петроради, на якій заявив (Мілюков цитував по пам'яті): “За последнее время правительство вообще взято под подозрение. Оно не только не находит в демократии поддержки, но встречает там попытки подрыва его авторитета. При таком положении правительство не считает себя вправе нести ответственность. Мы решили позвать вас и объясниться. Мы должны знать, годимся ли мы для нашего ответственного поста в данное время. Если нет, то мы для блага родины готовы сложить свои полномочия, уступив место другим”¹⁰.

Ось у таких, напівпобутових деталях виявляються істинні конфігурації силових ліній в колишній імперії зі зламаним адміністративно-поліцейським апаратом. Щоб визначити характер тиску на уряд з боку соціалістичних партій і рад, треба придивитися до революційної демократії – блоку, який склався за перші тижні революції. А також – до партії більшовиків. Остання в ці тижні ще не була схожа на себе – ту партію, якою запам'яталася нащадкам.

Невходження більшовиків у табір революційної демократії було наслідком їх вільного вибору. Перед появою В.Леніна в Петрограді тактика більшовиків у революції не була остаточно визначена. Існував конфлікт між президією Російського бюро ЦК РСДРП(б), яке складалося тоді з О.Шляпнікова, В.Молотова і П.Залуцького (всі троє – члени виконкому Петроради) і Петербурзьким комітетом більшовиків, який користувався певним впливом серед

петроградських робітників. Шляпников і Молотов робили спроби нав'язати своїй партії авантюристичний курс на негайне створення нового “революційного” уряду без участі партій ліберальної демократії. Петербурзький комітет, так само як Московський, на позицію яких впливали настрої робітничих мас, був схильний підтримати ради, незважаючи на те, що в них панували меншовики та есери, а відтак – й Тимчасовий уряд. Ця позиція наближалася до “угодовської”, з точки зору О.Шляпникова в Петрограді і В.Леніна в Женеві. Якби її підтримала вся партія, більшовики перетворилися б на лівий фланг есеро-меншовицького блоку, тобто втратили власне обличчя.

З поверненням наприкінці березня із заслання Л.Каменєва, М.Муранова і Й.Сталіна позиції більшовиків поміркованої орієнтації у столиці зміцнилися. Ця трійка захопила редакцію газети “Правда” і почала пропагувати напівменшовицьку політику. Муранов і Сталін опинилися і в президії Російського бюро ЦК РСДРП(б).

Як всі інші партії, що вийшли з підпілля, більшовики швидко зростали у чисельності. Характерно, що нові соціал-демократичні осередки нерідко створювалися як об'єднані. За підрахунками радянського історика В.Анікеєва, опублікованими у 1958 році, у 1917 році в 351 об'єднаній соціал-демократичній організації різного калібру більшовики та меншовики мирно уживалися¹¹.

Якби весною 1917 р. перемогла лінія, відстоювана Каменєвим, Молотовим і Сталіним (називаю прізвища тих, хто пізніше зробив кар'єру), то ця партія не відрізнялася б від інших лівих партій, що існували в Росії у 1917 р.

Однак перемогла інша лінія – ленінська. Перемога її порушила хитку рівновагу між двома конкуруючими варіантами розвитку революції – демократичним і радянським.

Науковий аналіз історичного минулого можливий тільки тоді, якщо різнопланові події вивчатимуться в одній системі координат, з використанням однозначно інтерпретованої термінології. Тому подальша розповідь про хід Російської революції вимагає уточнення популярного в ті часи терміну “соціалізм”.

Звичайно, ми можемо заявити, що партії революційної демократії боролися за соціалізм, а кадети та інші партії ліберальної демократії в особі “міністрів-капіталістів” Тимчасового уряду відстоювали капіталізм. Ми можемо навіть поділити Російську революцію на дві окремі – Лютневу буржуазно-демократичну і Жовтневу соціалістичну. Проте далеко не всі учасники Російської революції були марксистами і мислили в категоріях формаційної теорії К.Маркса. Згідно з цією теорією, застосованою до історії Росії, остання у 1861 році попрощалася з феодалізмом (якого в цій країні ніколи не існувало, тому що кріпосництво – не феодалізм), а в 1917 році повинна була відмовитися від капіталізму і розпочати соціалістичне будівництво. Але картина революційних подій буде іншою, якщо ми подивимося на 1917-ий рік не очима переможців, які створили концепцію “Великої Жовтневої соціалістичної революції”, а очима переможених.

Навіть при відмові від більшовицького розуміння суті соціалізму в рамках формаційної теорії (“перша фаза комунізму”) багатозначність терміну не зникає. Його по-різному розуміли соціалістичні партії Європи і народні маси Росії. Останні, як досить-таки точно підкреслив П.Дурново у процитованому вище прогнозі розвитку подій, “висповідували принципи несвідомого соціалізму”. Організовані в ради робітничих і солдатських депутатів, народні маси

бажали пограбувати приватну власність поміщиків і фабрикантів з тим, щоб розподілити землю та майно поміщиків між селянами на зрівняльних засадах і приватизувати (вживаючи сучасний термін) фабрики на користь робітничих колективів. Можна замінити незручне слово “грабунок” науковим терміном “експропріація”, суть справи не зміниться.

Соціалізм, який “висповідували” соціалістичні партії Франції або Іспанії, був іншого гатунку. Західноєвропейські соціалісти поважали право приватної власності. Коли вони закликали осучаснити систему землеволодіння, що дісталася у спадщину від феодальних часів, то пропонували замість експропріації цілком цивілізовані методи. Наприклад, такий: держава викупав маєтки великих землевласників, ділить їх на парцели і продає на засадах довгострокового кредиту безземельним і малоземельним селянам.

Соціалісти не мали наміру знищувати капіталістичні методи господарювання, а прагнули змусити підприємців поділитися з державою частиною прибутків, щоб розподілити їх серед тих, хто потребував допомоги. Такий перерозподіл національного доходу сприяв зменшенню соціального напруження і створював сприятливі умови для підприємницької діяльності. Тому соціальна політика західноєвропейських соціал-демократів часто знаходила підтримку не лише серед бідних і знедолених, але й у підприємницьких колах.

Російські партії революційної демократії поділяли погляди західноєвропейських соціалістів, але змушені були рахуватися з екстремізмом рад. Тому їх політичний курс був зигзагоподібним, а рішення – декларативними. Вони тиснули на Тимчасовий уряд, хоч розуміли, що він не може або не повинен, виходячи з державних інтересів, виконувати їхні вимоги. З іншого боку, коли революційна демократія брала на озброєння радянські гасла, боротьбу за їх реалізацію вона провадила нерішуче і непослідовно.

6.”Квітневі тези” В.Леніна

Більшовики вийшли з соціал-демократії і тому називали себе соціалістами. Однак більшовицький соціалізм не був схожий ні на “неусвідомлений” соціалізм тих верств населення, які співчували радам, ні на соціалізм західноєвропейського зразка, до якого тяжіла російська революційна демократія. В.Ленін обрав для своєї партії особливий шлях який уперше був намічений у “Квітневих тезах”.

Антанта не давала згоди на пропуск у Росію політичних діячів з екстремістськими поглядами. Тому В.Леніну довелось досить довго залишатися у Швейцарії. Проблему розв’язав керівник лівої фракції у швейцарській соціал-демократії Ф.Платтен. Через німецьких соціал-демократів він домовився з кайзерівським урядом щодо проїзду російських емігрантів через територію Німеччини з Швейцарії в Швецію. Емігранти у складі 30 осіб, серед них лідери більшовиків В.Ленін і Г.Зінов’єв, у супроводі трьох німецьких офіцерів прибули в Стокгольм у запломбованому вагоні і 16 квітня досягли російської столиці.

Тези “Про завдання пролетаріату в даній революції” були покладені в основу доповіді, з якою В.Ленін двічі виступав 17 квітня – в Таврійському палаці на зборах більшовиків, а потім на зборах більшовиків і меншовиків – учасників Всеросійської наради рад робітничих і солдатських депутатів.

Нарада закінчилася в день приїзду Леніна в Петроград, і тому він міг побачити усіх периферійних керівників своєї партії.

Ленін бачив, що більшовики поступово “сповзають” на позиції есеро-меншовицького блоку. У цьому не було нічого дивного, оскільки лідери блоку проводили прагматичну, пристосовану до реалій життя політику. Взяти хоча б ключове питання про війну. Перед Всеросійською нарадою рад відбулася окрема нарада більшовицьких делегатів, щоб виробити спільну позицію з питань порядку денного. Зібралось понад 120 осіб – представники від 40 місцевих організацій РСДРП(б) і 30 об’єднаних організацій РСДРП, Бюро ЦК РСДРП(б), Петербурзького комітету більшовиків та ін. У прийнятій резолюції говорилося: “тільки дійсний перехід влади в руки пролетаріату і революційної демократії знаменував би зміну імперіалістичного характеру війни”. З цієї тези випливав такий “практичний” висновок: “звернутися до народів всіх воюючих країн із закликком повстати проти їх гнобителів, винних у братовбивчій війні”. На Всеросійській нараді керівник більшовицької групи Л.Камєнєв зняв цей проект резолюції і змусив групу проголосувати за есеро-меншовицьку резолюцію.

Десять тез, що містилися у двох доповідях Леніна і були надруковані в газеті “Правда” 20 квітня 1917 р., відомі в історії як “Квітневі тези”. Це – один з ключових документів у віковій історії КПРС. Він виключав більшовиків з табору революційної демократії і ставив їх у революції на окреме місце. Тому на аналізі “Квітневих тез” слід зупинитися детальніше.

У питанні про війну, з якого починалися тези, В.Ленін висунув гасло: “Ні найменшої поступки “революційному оборонству”. Щоб добитися припинення війни, повчально підкреслював він, треба розв’язати питання про владу. Не можна досягнути демократичного миру без повалення влади капіталу, без переходу державної влади в руки пролетаріату і біднішого селянства.

Менше, ніж за рік історія зло посміялася над цими повчаннями. Влада тоді вже опинилася нібито в руках пролетаріату і біднішого селянства, тобто в його власних руках. І Ленін змушений був давати згоду на підписання сепаратного мирного договору у Брест-Литовську – договору, за його власними словами, “ганебного”, “паскудного”, “грабіжницького”. Ще треба було дякувати кайзеру за те, що він обмежився договором, а не окупував усю Росію.

Друга теза характеризувала становище в країні: “Своєрідність поточного моменту в Росії полягає в переході від першого етапу революції, який дав владу буржуазії в силу недостатньої свідомості і організованості пролетаріату, - до другого її етапу, який повинен дати владу в руки пролетаріату і бідніших верств селянства”¹².

У цій тезі конкретизувалася розроблена Леніним концепція переростання буржуазно-демократичної революції в революцію соціалістичну. Оскільки вождь більшовиків вважав себе марксистом, він повинен був визнати, що в Росії через економічну відсталість можлива тільки буржуазна революція. Однак ще у 1905 році він став стверджувати, що здійснити і завершити буржуазно-демократичну революцію повинні в цій країні не буржуазія з лібералами, а пролетаріат у союзі з багатомільйонним селянством.

Твердження про “особливий шлях Росії” і революційні потенції селянства Ленін запозичив у народників та їх спадкоємців – есерів. Різниця полягала лише в тому, що народники та есери, коли говорили про робітників, селян або трудову інтелігенцію, мали на увазі якраз робітників, селян і трудову

інтелігенцію разом із вільно створюваними ними організаціями – радами, профспілками, фабзавкомками, кооперативами і селянськими союзами. Ленін, використовуючи ту саму термінологію, мав на увазі не класи і верстви російського суспільства разом з їхніми організаціями, а тільки свою власну партію – “авангард пролетаріату”. В суспільно-політичному житті він не знаходив місця для інших “авангардів пролетаріату”. Він дозволяв жити й діяти тільки тим радам, спілкам, комітетам або організаціям під іншими назвами, які перебували під впливом і контролем його партії. Щоб забезпечити такий вплив і контроль, у країні мала бути запроваджена диктатура ленінської партії, побудованої, як відомо, на засадах “демократичного централізму”, тобто з цілковитим підпорядкуванням нижчих інстанцій вищим. Щоб диктатура виглядала пристойно, її треба було відповідним чином назвати: демократична диктатура пролетаріату і селянства, а на етапі соціалістичної революції – диктатура пролетаріату. “Демократичний централізм”, “демократична диктатура” – на таких оксиморонах трималася вся ленінська теорія революції. Оксиморон – це поєднання непокєднуваних за змістом слів (гарячий сніг, живий труп тощо).

Написане у попередньому абзаці є настільки важливим для розуміння мутації Російської революції в комуністичну і взагалі для історії України ХХ століття, що доцільно протягнути нитку від досить абстрактних для сучасного покоління реалій 1917 р. в 1987-1988 роки, які залишаються на пам’яті у кожного. Тоді з’явилися дивні терміни: “неформальні організації”, “неформали”. Йшлося про організації будь-якого діапазону – від філокартистів до Народного руху, які під час виникнення і функціонування не одержали компартійного благословіння. А воно, як всі пам’ятають, давалося тільки після позитивних висновків КДБ і спеціалізованих урядових інстанцій. Всі організації в Радянському Союзі були формальними, але так їх не називали, поки не з’явилися неформальні. Поява неформальних організацій стала можливою тільки в умовах ліквідації компартійної диктатури. Коли останній генсек, не усвідомлюючи всіх наслідків своїх починань, ліквідував державний статус КПРС у пошуках ефективних перебудовних рішень, він розвалив партію, державу і країну.

Повертаючись до розгляду “Квітневих тез”, слід зауважити, що третьою тезою В.Ленін прописував своїй партії “режим вичікування”. Він навіть не згадував про спроби лівого флангу більшовиків пропагувати негайне утворення уряду з партій революційної демократії. Думаю, що це пояснювалося не тільки безперспективністю таких спроб в умовах, коли більшовицькі депутати становили незначну меншість у радах. Головним, як показали дальші події, було інше: Ленін не бажав утворювати уряд на рівних з меншовиками та есе-рами. Він прагнув вивести свою партію з табору революційної демократії і забезпечити їй самостійне місце в палітрі політичних сил з тим, щоб у слушний час прийти до влади не в коаліції, а самостійно. Адже диктатура несумісна з багатопартійністю.

Ленін мав намір вичікувати, як розвиватимуться події і куди заведе союз революційної і ліберальної демократії в опанованій радами країні. Тому суть третьої тези формулювалася у вигляді гасла: “Ніякої підтримки Тимчасовому уряду”. Про негайне повалення уряду не йшлося.

Четверта теза ленінського документу настільки важлива, що варто її процитувати майже повністю:

“Роз’яснення масам, що Р.Р.Д. (ради робітничих депутатів – авт.) є єдиною можливою формою революційного уряду і що тому нашим завданням, поки цей уряд піддається впливові буржуазії, може бути лише терпеливе, систематичне, наполегливе, пристосовуване особливо до практичних потреб мас, роз’яснення помилок їх тактики. Поки ми в меншості, ми ведемо роботу критики і вияснення помилок, проповідуючи в той же час необхідність переходу всієї державної влади до Рад робітничих депутатів, щоб маси досвідом позбулися своїх помилок”¹³.

“Ми – в меншості”, - говорив Ленін, але в наведених тут словах відчувається упевненість у тому, що більшовики оволодіють радами. Ради і більшовики однаковою мірою прагнули знищити великих власників, їм було по дорозі. Меншовиків та есерів охоплював жах, коли вони дізнавалися про підпали і грабунки маєтків селянами, які ненавиділи поміщиків звіриною ненавистю. Навпаки, більшовики розпалювали класову ненависть. Законслухняні робітники і селяни чекали поліпшень в своєму житті від уряду, але не могли дочекатися і повертали свої погляди в бік більшовиків. Ось чим пояснювалася ленінська тактика вичікування. Ось чому більшовики висували гасло “Вся влада – Радам!” навіть тоді, коли ради були есеро-меншовицькими.

Уважно вчитуючись у “Квітневі тези”, ми не знаходимо тієї сили, яка повалила самодержавство – рад солдатських депутатів. Це не випадково. Ради солдатських депутатів були організаціями мобілізованих на війну селян і робітників. В рамках марксистської теорії їх ніби не існувало. Проте ради солдатських депутатів і солдатські комітети користувалися найпильнішою увагою більшовиків. Тільки більшовики створювали озброєні загони бойовиків при радах робітничих депутатів (“Червона гвардія”) і військові організації (“воєнки”) РСДРП(б) на фронтах та у великих тилових гарнізонах. Для встановлення диктатури потрібна військова сила.

З четвертої тези випливала ще одна ленінська новація, прямо в ній не названа: поняття “двовладдя”. Революційна демократія ставилася до рад як до громадських організацій, покликаних контролювати державну владу. Навпаки, Ленін розглядав ради як державну владу, а співробітництво між Тимчасовим урядом і радами – як двовладдя.

Есеро-меншовицький блок передав владу, яку він мав завдяки контролю над радами, Тимчасовому урядові. Цим він виключив можливість двовладдя, яке загрожувало країні анархією. Поки меншовики та есери контролювали ради, не було й мови про двовладдя.

Ленінська стратегія революції полягала в тому, щоб заволодіти радами зсередини, після чого скинути уряд ліберальної демократії і поставити свій – радянський. Обираючи таку стратегію, більшовики турбувалися не про ради, а про себе. Захоплення контролю над радами було одним з елементів диктатури. Здійснюючи її, ленінська партія мала намір доручити радам справи поточного управління на всіх рівнях – від управління державою до місцевого самоврядування. Доручити радам означало доручити самим собі. Більшовики не збиралися залишити в радах представників інших партій. Влада радянських органів повинна була перетворитися на органічний елемент диктатури.

Маючи на меті цей задум, В.Ленін формулював п’яту тезу таким чином: “Не парламентарна республіка, - повернення до неї від Р.Р.Д. було б кроком назад, - а республіка Рад робітничих, батрацьких і селянських депутатів по всій країні, знизу доверху”¹⁴. Ця теза суперечила ідеї скликання Установчих

зборів, яка відбилася навіть у більшовицькій партійній програмі.

Установчі збори повинні були створити парламентську республіку, спираючись на волю населення, виявлену шляхом вільних демократичних виборів. А п'ята теза ленінського документу заперечувала суверенне право народу на формування органів влади. Вона віддавала цю функцію радам, які були класовими організаціями і утворювалися волевиявленням порівняно незначної частки населення. З цим волевиявленням теж виходило не все як слід. Намір більшовиків контролювати ради вимагав втручання в процедуру виборів. Партія, яка здійснювала диктатуру за допомогою радянських органів влади, не могла дозволити собі підірвати її, пустивши на самоплив формування персонального складу рад. Ось який підтекст приховувався за заявою Леніна про переваги радянської республіки перед демократичною. Радянська республіка була потрібна більшовикам, а не народу.

“Квітневі тези” Леніна не відразу були сприйняті і схвалені в самій більшовицькій партії. Про це навіть в радянській історіографії говорилося досить багато. Лідери партій революційної демократії висловлювалися проти них у гострій формі, але вони не досягнули всієї небезпеки, яка корінилася в чеканих формулюваннях цього стислого документу. Тим менше вони розуміли підтекст, який впливав зі сформульованих положень.

Друга половина “Квітневих тез” (з шостої по десяту) формулювалася настільки туманно, що опоненти майже не звернули увагу на неї. Туманність формулювань була не випадковою. В.Ленін викладав у цій частині той план дій, який мав бути реалізований після завоювання рад і встановлення в країні більшовицької диктатури.

У другій половині “Квітневих тез” накреслювалися комуністичні соціально-економічні перетворення, які мали бути здійснені радянським урядом Росії. Ніхто не знайшов би в них ані грана соціалізму в західноєвропейському розумінні слова. Ідея комунізму була несумісною з приватною власністю на засоби виробництва. Вона означала відмову від товарно-грошових відносин, ринкового обміну виробленої продукції і капіталістичних методів господарювання. Вона означала також, що більшовики мали намір ліквідувати дрібну приватну власність десятків мільйонів селян, ремісників і кустарів, щоб позбавити їх економічної незалежності. Жодна з суспільних верств тогочасної Росії, не виключаючи пролетаризованих селян (які марили про ділянку поміщицької землі з живим і мертвим реманентом) не була б захоплена таким “соціалізмом”. Якраз через це положення “Квітневих тез” формулювалися завуальовано.

В.Ленін поставив у “Квітневих тезах” вимогу, щоб партія була названа не соціал-демократичною, а комуністичною. Вимога була реалізована у березні 1918 р. VII партійним з'їздом. Йшлося також про прийняття нової, комуністичної програми партії. Друга програма РКП(б) була прийнята у березні 1919 р. VIII партійним з'їздом. Показово, що у “Квітневих тезах” ставилася вимога про створення “держави-комуни”. Ленін уже бачив свою партію не стільки урядовою, скільки державною. Якщо державна партія мала намір стати комуністичною, країна теж мусила стати такою. Отже, привид комуністичної революції навис над Росією уже в квітні 1917 р., за рік до її початку. Проте тоді ніхто не міг його розгледіти. В країні не існувало людей, навіть в партії більшовиків, які могли б уявити собі довгострокові наслідки ліквідації класів і

приватної власності на засоби виробництва. Ідея будівництва комунізму в дрібноселянській країні поки що визрівала лише в головах невеликої групки більшовицьких вождів.

7. Квітнева криза

Один з лідерів есерівської партії В.Чернов у спогадах, опублікованих в 1934 р., засвідчив, що ініціатор радянського рішення про передачу влади цензурній демократії меншовик М.Суханов цілком свідомо залишив питання про ставлення до війни за колом нав'язаних їй вимог. Пізніше Суханов признавався Чернову: “Иначе цензовая демократия могла бы отказаться от создания правительства, ведущего политику мира, и во власть пришлось бы вступить советской демократии в условиях, при которых мирная политика стала бы неизбежно самым ударным пунктом ее программы, - а между тем вопрос о войне был тогда чем-то вроде задачи о квадратуре круга”¹⁵.

Держави Антанти визнали Тимчасовий уряд майже негайно після його утворення. Проте союзники більше не розглядали Росію як рівноправного члена коаліції. Революційні події і особливо “Наказ № 1” призвели до істотного послаблення боєздатності російської армії. Послабилася, як доповідали своїм урядам послы Антанти, ефективність державного управління. Нарешті, Росія все більше потрапляла у фінансову залежність від союзників.

19 березня уряд Г.Львова у зверненні до населення сформулював зовнішньополітичну програму в таких виразах: “Правительство верит, что дух высокого патриотизма, проявившийся в борьбе народа со старой властью, окрылит и доблестных солдат наших на поле брани. Правительство, со своей стороны, приложит все силы к обеспечению нашей армии всем необходимым для того, чтобы довести войну до победного конца. Правительство будет свято хранить связывающие нас с другими державами союзы и неуклонно исполнит заключенные союзниками соглашения”¹⁶.

На цю декларацію мало хто звернув увагу тільки тому, що головними подіями березня були докорінні зміни внутріполітичного становища, пов'язані з поваленням самодержавства. Однак пізніше виконком Петроради поставив перед урядом вимогу чітко заявити про те, що Росія прагне укласти мир без анексій і контрибуцій. Під його тиском уряд виступив з новою декларацією (9 квітня), в якій ця вимога була врахована. Слід підкреслити найважливіше: уперше з початку світової війни одна з воюючих країн відмовилася від імперіалістичних цілей.

Друга урядова декларація про зовнішньополітичну мету Росії була помічена за кордоном і викликала незадоволення. Перевага Антанти у 1917 р. визначилася дуже чітко, і її лідери бажали воювати до переможного кінця, щоб поставити Німеччину на коліна, відібрати у неї частину території і змусити заплатити за війну (так само, як після поразки Франції у 1870 р. Німеччина наклала на переможеного ворога колосальну контрибуцію, яка допомогла їй побудувати розвинутий військово-промисловий комплекс). Виконуючи прохання союзників представити офіційний текст декларації від 9 квітня, міністр закордонних справ П.Мілюков 1 травня надіслав їм супровідну ноту. В ній міністр запевняв союзників про “всенародне прагнення довести світову війну до вирішальної перемоги”.

Нота Мілюкова була відправлена союзникам без узгодження з виконкомом Петроради. Виник конфлікт, який став відомим за межами Таврійського палацу. Керівники есеро-меншовицького блоку не знали, як діяти в ситуації, що склалася. За спогадами одного з лідерів меншовиків І.Церетелі, які були опубліковані у 1963 р., керівники блоку боялися відставки уряду. “Советская демократия, - писав Церетелі, - достаточно сильна, чтобы свергнуть Временное правительство. Но она не имела ни достаточно прочного влияния во всех слоях населения, ни подготовленных демократических кадров, чтобы собственными силами организовать другое правительство, которое было бы бесспорно признано большинством населения и оказалось бы способным обеспечить удовлетворение насущных экономических и политических интересов страны”¹⁷.

Нота П.Мілюкова була опублікована в петроградських газетах 3 травня. В день публікації в столиці відбулася стихійна демонстрація. Робітники з околиць організували демонстрацію в центрі міста під антивоєнними лозунгами. Фінляндський полк, діючи цілком самостійно, оточив резиденцію уряду – Маріїнський палац. Тоді головнокомандуючий Петроградського військового округу генерал Л.Корнілов наказав військовим частинам вийти на площу перед Зимовим палацем з артилерією. Деякі частини зайняли позиції на площі, інші відмовилися вийти і звернулися до виконкому Петроради. Щоб попередити збройний конфлікт, між військовими підрозділами, виконком змушений був взяти на себе урядові функції і наказав генералу відвести війська в казарми. Корнілов підкорився, але подав у відставку.

4 травня на заклик соціалістичних партій на вулиці Петрограда вийшло близько 100 тис. робітників і солдатів. Демонстрації протесту пройшли в Києві, Харкові, Катеринославі, Луганську та інших містах України. Багатолюдні демонстрації йшли під гаслом “Геть імперіалістичну війну!” Одночасно з антивоєнними демонстранти висували інші лозунги – “Землю – селянам!”, “Фабрики і заводи – робітникам!” У Києві колона робітників “Арсеналу” йшла під лозунгом “Вся влада – Радам!”

Увечері 4 травня Петрорада обговорила роз’яснення уряду і визнала конфлікт вичерпаним. П.Мілюков і воєнний міністр О.Гучков подали у відставку. Тривалі переговори між Петрорадою і Тимчасовим урядом закінчилися 18 травня. В ситуації кризи виконком скасував своє рішення заборонити соціалістам входження в уряд. У перший коаліційний уряд увійшли шестеро міністрів-соціалістів: воєнний міністр О.Керенський (есер), юстиції – П.Переверзев (трудовик), продовольства – О.Пешехонов (народний соціаліст), праці – М.Скобелев (меншовик), пошт і телеграфів – І.Церетелі (меншовик), землеробства – В.Чернов (есер). На посаді міністра закордонних справ П.Мілюкова замінив М.Терещенко.

Своїм входженням в уряд партії революційної демократії взяли на себе важкі зобов’язання за стан справ у країні. Тепер вони не могли виступати перед масами у ролі критиків уряду. Таку роль залишили за собою тільки більшовики. Після квітня їх чисельність зростала з подвоєною силою. На I Всеросійському з’їзді рад робітничих і солдатських депутатів, який працював у Петрограді з 16 червня до 7 липня, було представлено 822 делегата з вирішальним голосом. Про свою партійну приналежність заявили 777 делегатів, з них 290 меншовиків, 285 есерів і 105 більшовиків.

8. Липнева криза

У книзі “Воспоминания о Февральской революции” І.Церетелі підкреслював, що роль більшовицької партії у квітневих подіях була незначною. Цьому можна повірити. У квітні більшовики тільки засвоювали, причому з великими для себе труднощами, ідеї “Квітневих тез”. Проте в червні партія вже була відмобілізована. Тепер вона розуміла боротьбу за владу в дусі “Квітневих тез” – як боротьбу за диктатуру.

Готуючись до збройного повстання, більшовики робили ставку передусім на війська Петроградського гарнізону і прифронтові частини. 28 квітня вийшов перший номер газети “Солдатская правда”, тираж якої з часом досяг 75 тис. прим. У Кронштадті з'явилася газета “Голос правды”, а в Ризі – “Окопная правда”. Щоденно у війська направлялося до 100 тис. примірників газет. Це означало, що будь-яка рота в 12-мільйонній армії кожного дня одержувала одну більшовицьку газету.

Ці цифри не були таємницею для комуністичної історіографії, вони й запозичені звідти¹⁸. Але радянські історики не могли вказати на фінансові джерела, завдяки яким розгорталася організаторська і публіцистична діяльність в масштабах, неспівставних з діяльністю всіх інших партій, разом узятих. Західні історики це питання дослідили на архівних першоджерелах. Розібравшись у спеціально заплутаних схемах передачі грошей, вони дійшли висновку, що основна частина коштів надходила з Німеччини. Р.Пайпс наводить підсумкові дані про кошти, виділені Німеччиною більшовикам у 1917 — 1918 рр. для захоплення і утримання влади. Це сума, еквівалентна 9 тоннам золота¹⁹. Слід підкреслити, що кайзерівський уряд співробітничав з більшовиками у приховуванні і заплутуванні процедур передачі грошей і не вимагав від них нічого конкретного. Наприклад, жодних даних шпигунського характеру, в чому потім звинувачували В.Леніна. Метою уряду була підривна діяльність у країні, з якою Німеччина воювала, і ця мета успішно реалізувалася. Німецький воєначальник Е.Людендорф стверджував у своїх спогадах: “У квітні і травні 1917 р., незважаючи на наші перемоги на Ен і в Шампані, нас врятувала тільки російська революція”²⁰.

Історія “Великої Жовтневої соціалістичної революції” завжди викладалася в тисячах книг однаково: як певна послідовність подій, що невідворотно і за наростаючою наближали день 7 листопада 1917 р. Попередні невдалі спроби більшовиків захопити владу не акцентувалися або взагалі розчинялися серед величезної кількості другорядних фактів. Насправді все було інакше.

Уперше спробу захопити державну владу більшовики зробили під час роботи І Всеросійського з'їзду рад. Планувалося захопити владу в разі успіху 40-тисячної збройної демонстрації солдатів і червоногвардійців, яка повинна була підійти 23 червня до резиденції Тимчасового уряду – Маріїнського палацу.

За добу до призначеної дати більшовицькі агітатори пішли в казарми і на фабрики, щоб мобілізувати і організувати учасників демонстрації. Наступного дня вранці газета “Солдатская правда” опублікувала інструкції для її учасників.

Делегати з'їзду дізналися про демонстрацію вдень 22 червня з листівок, розклеєних більшовиками. Вони негайно проголосували за скасування

демонстрації і вислали агітаторів у робітничі квартали і в казарми, щоб проінформувати про рішення з'їзду рад. Більшовики змушені були підкоритися волі з'їзду і відкласти демонстрацію. На засіданні з'їзду 23 червня І.Церетелі поставив вимогу роззброїти ленінську партію. Однак революційна демократія не зважилася на радикальні заходи. Було прийнято рішення провести контдемонстрацію 1 липня з покладенням вінків на могили жертв революції, похованих на Марсовому полі. 500-тисячна демонстрація відбулася, і більшовики взяли в ній активну участь. У підручниках та енциклопедіях, виданих в Радянському Союзі, підкреслювалося, що ця демонстрація пройшла під більшовицькими гаслами: “Вся влада Радам!”, “Геть 10 міністрів-капіталістів!” та ін. Звичайно, такі транспаранти несли більшовики і робітники і солдати, які їм співчували. Але були й інші гасла.

Ленінська партія не робила таємниці щодо планів захоплення влади. Коли І.Церетелі у промові на з'їзді 23 червня заявив, що в країні нема партії, яка може взяти владу і утримати її, В.Ленін з місця вигукнув: “Є!” Цей епізод став легендарним в комуністичній історіографії. А після провалу внесеної Церетелі резолюції про роззброєння більшовиків газета “Правда” в номері від 13 червня ст.ст. роз'яснила, як більшовики розуміють свій лозунг “Вся влада Радам!”:

“Мы считаем необходимым заявить, что, входя в Совет и борясь за переход в его руки всей власти, мы ни на минуту не отказывались в пользу принципиально враждебного нам большинства Совета от права самостоятельно и независимо пользоваться всеми свободами для мобилизации рабочих масс под знаменем нашей классовой пролетарской партии. Мы категорически отказываемся налагать на себя такие антидемократические ограничения и впредь. Если бы даже государственная власть целиком перешла в руки Совета, - а мы за это стоим, - и Совет попытался бы наложить оковы на нашу агитацию, это могло бы заставить нас не пассивно подчиниться, а пойти навстречу тюремным и иным карам во имя идей интернационального социализма, которые нас отделяют от вас”.

“Нас відділяють від вас”... Більшовики звичайно старалися не вип'ячувати ту обставину, що їхній соціалізм іншого гатунку, ніж есеро-меншовицький. Тут довелось.

1-2 липня розпочався наступ російської армії. Його довго готував О.Керенський, який взяв на себе непідйомний тягар обов'язків воєнного міністра. Головний удар був націлений на Львів. Однак успішно наступала тільки 8-ма армія під командуванням Л.Корнілова, яка зайняла Галич, Станіслав і Калуш. Інші армії Південно-Західного фронту зупинилися через кілька днів. Солдати мали свою думку, коли їм треба наступати, коли відступати. Вони відмовлялися воювати на території іншої держави – Австро-Угорщини. Після того, як німецькі війська прийшли на виручку австро-угорським, російські армії, не виключаючи 8-ої, відступили далеко за лінію розмежування збройних сил, що існувала перед наступом. Провал липневого наступу яскраво показав неспроможність російської армії протистояти ворогу. Він став особистою катастрофою для О.Керенського і підштовхнув В.Леніна до чергової спроби захоплення влади.

Ця спроба була прискорена рішенням уряду відіслати частини Петроградського гарнізону на фронт у зв'язку з контрнаступом ворога, який очікувався. Відсилалися частини, на підтримку яких більшовики розраховували. У

відповідь вони розгорнули шалену пропагандистську кампанію, закликаючи солдат відмовлятися йти на фронт. Подібні заклики до бунту у воєнний час стали можливими внаслідок розвалу державного управління.

3 липня в найбільшу частину петроградського гарнізону – кулеметний полк (11 340 рядових і близько 300 офіцерів) надійшов наказ про відправлення на фронт 500 кулеметних розрахунків. Осередок “Воєнки” в полку, який налічував до 30 осіб, у тому числі молодших офіцерів, зібрав кулеметників на мітинг і підказав резолюцію: розрахунки відправляються на фронт, якщо війна матиме революційний характер, з уряду будуть виведені міністри-капіталісти, а влада перейде до рад. Петроградська рада відмовилася затвердити таку резолюцію, а більшовики порадили кулеметникам підкоритися військовим наказам. Одночасно кулеметникам рекомендувалося переобрати всіх “угодівських” депутатів і готуватися до нових класових боїв.

16 липня кн. Г.Львов повідомив на зустрічі з журналістами про вихід з уряду представників кадетської партії. Якраз в цей день у кулеметному полку був створений ревком, посланці якого пішли по гарнізонах і заводах “збурювати маси”. Волинський, Литовський і Преображенський полки відмовилися брати участь у повстанні, але кронштадські матроси і робітники багатьох підприємств готові були діяти. Утворений на І з’їзді рад Всеросійський центральний виконавчий комітет (ВЦВК) і виконком Всеросійської ради селянських депутатів в цей час обговорювали в Таврійському палаці питання про нову урядову коаліцію. Зустрівшись з новою спробою більшовицького повстання, ВЦВК припинив засідання, а його учасники відправилися у військові частини і на підприємства, щоб заспокоїти маси.

В.Ленін з 12 липня до ранку 17 липня переховувався у Фінляндії, де був неприступний для російської міліції. Більшовиків попередили, що уряд збирався зробити публічну заяву із звинуваченням їх лідера у шпигунстві на користь Німеччини. Проте відсутність Леніна в Петрограді не означала, що він самоусунувся від керівництва подіями. Напередодні жовтневих подій він теж переховувався у Фінляндії.

Пізно ввечері повстанці перейшли через міст з Виборзької сторони в центр міста і пішли на Маріїнський і Таврійський палаці. По дорозі вони зупинилися біля палацу Кшесінської, де знаходився ЦК РСДРП(б). Їх повідомили, що демонстрація переноситься на ранок 17 липня.

На VI з’їзді РСДРП(б), що відбувався з 8 до 16 серпня, Й.Сталін заявляв, що ЦК виступив проти збройної демонстрації. Л.Троцький підтвердив його заяву. Йшлося про рішення, прийняте о 16-ій годині 16 липня. Але після 23-ої години, коли стало ясно, що посланцям ВЦВК не всюди вдалося заспокоїти маси, ЦК РСДРП(б) прийняв резолюцію, текст якої наводить Р.Пайпс²¹:

“Обсудив происходящие сейчас в Петербурге события, заседание находит: создавшийся кризис власти не будет разрешен в интересах народа, если революционный пролетариат и гарнизон твердо и определенно немедленно не заявит о том, что он за переход власти к С.Р. и Кр.Деп. С этой целью рекомендуется немедленно выступление рабочих и солдат на улицу для того, чтобы продемонстрировать выявление своей воли”.

Петроградська “Воєнка” на чолі з М.Подвойським всю ніч на 17 липня мобілізувала робітників і солдат на демонстрацію, визначала маршрути руху і ключові точки міста, які треба було захопити. Вранці в місті висадилося від 5 до 6 тис. озброєних кронштадтських матросів. Коли 60-тисячна процесія

матросів і тих, хто до них приєднався, досягла вул. Садової на шляху до Таврійського палацу, з верхніх поверхів будинків вона була обстріляна снайперами. Момент розпорошення демонстрації під пострілами був сфотографований, фото друкувалося потім у незліченній кількості видань.

У другій половині дня 17 липня десятки тисяч озброєних солдатів і робітників розосередилися по всьому місту, але не знали, що їм робити. Після бездоганно здійсненої організації повстання в ніч на 17 липня цілковита відсутність керівництва повстанням була вражаючою. Пізно ввечері до Таврійського палацу, де безперервно засідав ВЦВК, вичікуючи дальших подій, підійшли Ізмайловський, Преображенський і Семенівський полки. Вони раніше не втручалися в події, а тепер виступили на захист ВЦВК. О. Керенський, який перебував на фронті, дав наказ надіслати в Петроград військові частини з Північного фронту. 18 липня ці війська ще перебували в дорозі, але життя в столиці увійшло в нормальне річище.

Сучасники подій не розуміли, що відбулося. Представити рух десятків тисяч людей стихійним було неможливо, він потребував ретельної координації, і вона існувала до певного строку, після чого все розсипалося. Г. Зінов'єв у 1927 році, розповідав, що Ленін весь час упродовж цих двох днів роздумував: пора чи не пора?²² Врешті-решт, вирішив, що не пора. Ради ще перебували під впливом меншовиків та есерів. Більшовики не контролювали армію за межами столиці. Навіть у столичному гарнізоні, навіть у кулеметному полку далеко не всі співчували більшовикам, розуміли їх гасла, приймали їх за свої, йшли за ними.

І Ленін почав приховувати прямі докази участі ЦК РСДРП(б) в організації путчу. Оскільки путч від початку був задуманий як нібито стихійний сплеск політичної активності народних “низів”, це було не так важко.

Головний урок, який В. Ленін виніс з липневих подій, полягав у необхідності завоювання периферійних рад. Це завдання вимагало неординарних рішень, і вони були знайдені. Але перед тим країна потрапила у вир правого путчу.

9. Серпнева криза

19 липня Тимчасовий уряд наказав заарештувати В. Леніна і ще десяткох більшовиків, звинувачуючи їх в “державній зраді і організації збройного замаху”. Впродовж шести діб Ленін переховувався в Петрограді, двічі на день міняючи місце перебування, а потім покинув місто. Військові частини, які брали участь в липневому путчі, були роззброєні і розформовані. Редакція і друкарня газети “Правда” були розгромлені, штаб більшовиків в палаці Кшесінської розігнаний. Всього було заарештовано близько 800 путчистів.

Проте Всеросійська рада робітничих і солдатських депутатів та її виконком не вважали більшовиків, контрреволюціонерами. Виконком поставив вимогу перед урядом, щоб більшовицька партія не переслідувалася, а всі заарештовані у зв'язку з путчем випущені на волю.

Есери та меншовики турбувалися про себе. Меншовицька газета “Новая жизнь” (в номері від 9 липня ст.ст.) цитувала Ф. Дана: “Сегодня изобличен большевистский комитет, завтра под подозрение возьмут Совет Рабочих Депутатов, а там и война с революцией будет объявлена священной”. Як знову

ми пересвідчуємося, революційна і ліберальна демократії знаходилися в одному човні, але це було єдине, що їх об'єднувало. Для повноти картини слід додати, що човен носило у розбурханому морі як завгодно, а ті, хто у ньому сидів, веслували у протилежних напрямках.

20 липня кн. Г.Львов пішов у відставку, і ВЦВК призначив О.Керенського міністром-головою уряду, залишаючи за ним пости воєнного і морського міністра. Уряд Керенського ВЦВК оголосив “урядом порятунку батьківщини і революції”. За ним були визнані необмежені повноваження.

О.Керенський мав сформувати новий склад уряду. У 1932 р. він згадував, що лідери соціалістичних партій прагнули, щоб поповнення уряду після відставки Г.Львова обійшлося без партії “народної свободи”, як почали називати себе кадети після революції. Проте Керенський прийняв принципове і цілком зважене рішення, яке пояснював так: “Пустое место, оставленное уходом трех министров из партии к.-д., должно было быть заполнено людьми, выражающими те же политические и социальные настроения. В июле месяце это было даже более необходимо, чем в апреле или мае, ибо теперь за спиной партии к.д. сорганизовались политические и социальные элементы, представлявшие интересы имущих классов, высшего командования и остатков старой бюрократии, отчасти даже аристократии. Этим я вовсе не хочу обвинять партию народной свободы, имевшую в своем прошлом огромные заслуги перед русским освободительным движением, в том, что она по существу “изменила своей программе и перешла на службу реакции”, как выражались тогда не одни только большевистские демагоги. Все в идеологии конст. – демократической партии осталось на своем месте. Только человеческий материал, наполнявший ее ряды, весьма резко изменился. Ведь все партии, существовавшие до революции и занимавшие место направо от либерального центра – все эти партии исчезли. Сама же кадетская партия стала правым флангом русской общест-венности после революции”²³.

У день призначення міністром-головою Керенський поїхав на фронт, де перебував тиждень. Він скористався надзвичайними повноваженнями, щоб 23 липня оголосити про призначення Верховним головнокомандуючим генерала Л.Корнілова, (офіційно генерал приступив до виконання нових обов'язків з 1 серпня). 25 липня Керенський запровадив на фронті смертну кару і заснував “військово-революційні суди” (за зразком царських військово-польових судів).

Після повернення в Петроград Керенський впродовж десяти днів провадив переговори з партіями відносно персонального складу уряду. Програма кабінету була розроблена міністрами-соціалістами ще 20 липня. Власне, внаслідок появи цієї програми Г.Львов подав у відставку, після чого ВЦВК призначив Керенського головою уряду.

Основним завданням уряду вважалася організація виборів в Установчі збори. Під впливом липневої кризи Тимчасовий уряд вперше оголосив конкретний строк виборів – 30 вересня. 22 серпня Керенський відклав вибори на 25 листопада. Перенесення строку рекомендувалося Всеросійською у справах виборів до Установчих зборів комісією, завданням якої була технічна підготовка виборів. Управи міських дум і земств, які склали раніше списки виборців в органи місцевого самоврядування, тільки у вересні стали складати списки виборців в Установчі збори.

Урядова програма передбачала підготовку на розгляд Установчих зборів проекту земельної реформи, в основу якої закладався принцип переходу

землі в руки тих, хто її обробляв. Передбачалася підготовка законів про 8-годинний робочий день, охорону праці, соціальне страхування. У питанні про мир уряд не обіцяв нічого нездійсненого. Він зобов'язувався просити союзників зібратися на конференцію, щоб виробити умови мирних переговорів з Центральними державами.

6 серпня другий коаліційний уряд був остаточно сформований. До нього входили четверо кадетів (О.Карташов, Ф.Кокошкін, С.Ольденбург, П.Юренев), двоє радикальних демократів (І.Єфремов, М.Некрасов), позапартійний М.Терещенко, троє есерів (М.Авксентьев, О.Керенський, В.Чернов), двоє меншовиків (О.Нікітін, М.Скобелєв), двоє народних соціалістів (О.Зарудний, О.Пешехонов) і позафракційний соціал-демократ С.Прокопович. Радикально-демократична партія утворилася влітку 1917 р. з частини колишніх прогресистів. Використовуючи тогочасну лексику, в уряді налічувалося семеро міністрів-капіталістів і восьмеро міністрів-соціалістів.

Характеризуючи у 1932 році другий коаліційний уряд, О.Керенський вважав необхідним підкреслити, що його члени були формально позбавлені залежності від партійних комітетів і рад. “Більше не було ні “думських”, ні “радянських” міністрів, - писав він. – Були міністри Російської Держави!” Однак тут же він називав трьох міністрів, які декларували свою незгоду з коаліцією ліберальної і соціалістичної демократії: Юренев і Кокошкін стояли за однорідно буржуазний, а Чернов – за однорідно соціалістичний уряд²⁴.

Спроби О.Керенського об'єднати навколо Тимчасового уряду всі верстви суспільства знайшли свій вияв і у скликанні в Москві Державної наради. Постанова про скликання наради “ввиду исключительности переживаемых событий и в целях единения государственной власти со всеми организованными силами страны” була опублікована 13 серпня.

Однак єднання політичних сил не вийшло. Перед Державною нарадою відбувався Всеросійський торговельно-промисловий з'їзд і була створена на постійній основі Нарада громадських діячів, які закликали ліквідувати ради. Есеро-меншовицький ВЦВК виключив більшовицьку фракцію зі своєї делегації, сформованої для участі в Державній нараді, “щоб не порушувати єдності волі демократії”. Нарешті, більшовики, готуючись до цієї події, організували страйк, в якому взяло участь понад 400 тис. робітників Москви і приміської зони.

Державна нарада відкрилася у Великому театрі і продовжувалася з 25 по 28 серпня. На ній були присутні близько 2500 осіб, у тому числі 488 депутатів Державної Думи всіх скликань, 313 – від кооперативних організацій, 150 – від торговельно-промислових кіл і банків, 176 – від профспілок, 147 – від міських дум, 188 – від земств, 117 – від армії і флоту, 129 – від рад селянських депутатів, 100 – від рад робітничих і солдатських депутатів (делегація ВЦВК), 99 – від наукових організацій, 58 – від національних організацій, 24 – від духовенства, 33 комісара і 15 членів Тимчасового уряду.

Розповідаючи про перебіг московської наради у 1932 р., О.Керенський зупинився на такому епізоді: “Самой острой, самой напряженной минутой съезда было выступление Верховного главнокомандующего генерала Лавра Корнилова. Для левой части театра это был символ грядущей “контрреволюции”, для правой - живой “национальный герой”, которому предстояло свергнуть “безвольное, находившееся в плену у Советов Временное правительство” и утвердить “сильную власть” в государстве”. Схарактеризував Керенський і ту

політичну силу, яка стояла за найбільш талановитим у російській армії генералом – Наряду громадських діячів. За його оцінкою, це був політичний центр “білої” Росії, яка тільки народжувалася. За аналогією з червоною Радою він назвав цю політичну силу білою Радою. “Когда обозначились для него благоприятные условия, - писав він, - Белый Совет и действовать начал по методам Красного Совета первых недель революции”²⁵.

Генерал А.Денікін присвятив Л.Корнілову другий том своїх п’ятитомних мемуарів “Очерки русской смуты”. Його свідчення мають тим більшу ціну, що він співчував Корнілову і не відокремлював його поглядів і дій від власних. Разом з цим Денікін засвідчував, що Корнілов прагнув встановити одноосібну диктатуру²⁶.

Екстремізм радянського начала в революції породжував екстремізм в діях тих верств російського суспільства, які мали намір припинити анархію і хаос. Революція породжувала контрреволюцію. За цих умов невпинно скорочувалася соціальна база того начала, яке уособлювалося ліберальною та соціалістичною демократією і проголосило своєю метою вихід з революції цивілізованим шляхом – скликанням Установчих зборів. Після двох спроб Леніна встановити диктатуру власної партії надійшла черга для спроби встановити диктатуру з боку представників “Білої ради”. Ця сила ще не кристалізувалася політично, але вона завжди була об’єднана корпоративно – офіцерство дворянського походження.

Об’єднання відбулося навколо блискучих генералів російської армії – Михайла Алексєєва, Антона Денікіна і Лавра Корнілова. За характеристикою О.Керенського всі троє прийшли з “низів” і пробилися на вершини військової ієрархії власним горбом. “Воспитанные на гроши, - писав він через півтора десятиліття, - они испытали на себе всю тяжесть армейской, офицерской лямки при старом режиме. Все трое они к привилегированной гвардейской среде относились очень отрицательно. Все трое блестяще кончили Академию Генерального штаба. А обстановка войны, когда рухнуло столько блестящих, сделанных в придворных гостиных и министерских передних карьер, быстро стала продвигать их всех трех вперед”²⁷.

16 серпня Л.Корнілов прибув в Петроград, щоб вручити Тимчасовому уряду свою записку про заходи щодо зміцнення обороноздатності Росії. Він вважав, що треба мати три армії – в окопах, яка воює, на заводах, які працюють для фронту, і на залізницях, які підвозять до лінії фронту все необхідне. Робітничі і залізничні армії мали бути підпорядковані такій самій дисципліні, яка встановлювалася для армій фронту. Записка вимагала поширення смертної кари на тил, створення концтаборів для розформованих військових частин, що бунтували, оголошення воєнного стану на залізницях і у промисловості, яка працювала для фронту.

О.Керенський висловив принципову згоду зі змістом записки, але разом з керуючим військовим міністерством Б.Савінковим (з ініціативи якого Корнілова призначили Верховним головнокомандуючим) умовив автора почекати з офіційним поданням. Однак вже 17 серпня записка опинилася у редакційному портфелі “Известий ВЦИК”, а наступного дня газета почала друкувати уривки з неї, супроводжуючи їх цитуванням Верховного головнокомандуючого.

За свідченням А.Денікіна, на Державній нараді в Москві Керенський намагався позбавити Корнілова слова, але це не вдалося²⁸. Проте Корнілов у

виступі обмежився загальними фразами і не зупинився на своїх незгодах з головою уряду. Те, що не сказав він, сказав його підлеглий – донський отаман О.Каледін. Цей генерал прямо запропонував ліквідувати ради робітничих і солдатських депутатів²⁹.

8 вересня Верховний головнокомандуючий через довірену особу запропонував Керенському і Савінкову прибути до нього в ставку для переговорів про формування нового уряду. У відповідь на цей нечуваний крок Керенський негайно звільнив Корнілова з поста Верховного головнокомандуючого. Корнілов не підкорився наказу і 9 вересня послав війська на Петроград.

На багатьох сторінках свого двотомника “Русская революция” Р.Пайпс доводить, що “заколоту Корнілова” не існувало, насправді політично недосвідчений генерал був спровокований Керенським. Версія Пайпса обгрунтована багатьма джерелами і виглядає зовнішньо переконливо, проте розбивається текстом відозви Корнілова, розісланої командирам усіх фронтів частин російської армії. У відозві, яку теж цитує Р.Пайпс, було сказано:

“Вынужденный выступить открыто, я, генерал Корнилов, заявляю, что Временное правительство под давлением большевистского большинства Советов действует в полном согласии с планами германского Генерального штаба и, одновременно с предстоящей высадкой вражеских сил на Рижском побережье, убивает армию и потрясает страну изнутри... Я, генерал Корнилов, сын казака – крестьянина, заявляю всем и каждому, что лично мне ничего не надо, кроме сохранения великой России, и клянусь довести народ путем победы над врагом до Учредительного собрания, на котором он сам решит свои судьбы и выберет уклад своей новой государственной жизни”³⁰.

Відозва містила необгрунтовані звинувачення ВЦВК та Петроградської ради у проведенні більшовицької політики. Л.Корнілов займав таку високу посаду, що не міг не розуміти цієї необгрунтованості. Були у відозві й зовсім безглузді твердження про зв'язок Тимчасового уряду з німецьким Генеральним штабом. Клятву скликати Установчі збори давав (і виконав її) й Ленін, але це не відвернуло більшовицької диктатури. В усякому разі, назвати збройний заколот простим непорозумінням неможливо.

Інша справа, що заколотники діяли нерішуче й непослідовно. Проте як вони могли діяти, коли всі пересування військ паралізувалися залізничниками? У Ставці і в штабах фронтів були заарештовані 13 вересня генерали А.Денікін, І.Ерделі, Л.Корнілов, О.Лукомський та ін. Генерал О.Кримов застрелився.

Більше всіх від невдалого заколоту Корнілова виграли більшовики. Щоб зупинити частини генерала Кримова, які підходили до Петрограда, ВЦВК створив Комітет по боротьбі з контрреволюцією. Виявилося, що в його розпорядженні є тільки більшовицька бойова організація. Так більшовики опинилися в ролі керівників збройних формувань Петроради. Враховуючи заслуги більшовиків у придушенні заколоту, їх почали випускати з тюрем. Напередодні жовтневого перевороту в тюрмах залишалося тільки 27 членів РСДРП(б), звинувачуваних у підготовці липневого путчу. Всі інші вийшли з тюрем і діяльно готувалися до третьої спроби захоплення влади.

Робітники, солдати і матроси тим часом покидали партії есерів та меншовиків і переходили до більшовиків. Чисельність РСДРП(б) у жовтні дійшла до 350 тис. членів. Почалася більшовизація рад. У вересні Петроградська,

Московська і Київська ради уперше прийняли більшовицькі резолюції “Про владу”. Як і в 1905 р., головою Петроради став Л.Троцький. Газета “Известия ВЦИК” 18 жовтня ст.ст. писала, що одразу після завоювання більшості в Петрораді партія більшовиків “перетворила її в свою партійну організацію і, спираючись на неї, повела партійну боротьбу за захоплення всієї радянської організації у всеросійському масштабі”.

10. Чужі гасла більшовицького перевороту

Ричарду Пайпсу належить найбільш фундаментальне за новаторськими ідеями дослідження з історії Російської революції (найбільше за обсягом створив радянський академік Ісаак Мінц). Пайпс уперше визначив механізм взаємодії рад і ленінської партії під час жовтневого перевороту. Зокрема, він вказав на те, що після завоювання більшості в робітничій секції Петроради та її виконкомі (солдатська секція залишалася в руках есерів) більшовики перестали зважати на ВЦВК, який був обраний Всеросійським з’їздом рад і знаходився в руках партій революційної демократії. Ігноруючи ВЦВК, В.Ленін приступив до створення власної паралельної псевдонаціональної організації, яка об’єднувала лише ті ради, де більшовики були у більшості.

Справді, більшовики активно використовували у своїх політичних комбінаціях завойовані ними ради. Після корніловського путчу їм стало легше завойовувати ради і збивати їх в подобу загальнонаціональної радянської організації, яка пізніше присвоїла свою назву і владі, встановленій ленінською партією, і країні, де була встановлена ця влада, і людям, які населяли цю країну.

Але чим пояснити те, що більшовикам вдавалося завойовувати ради? Р.Пайпс твердить: відбувся загальний спад інтересу до рад, і зростаюча в народі байдужість давала їм можливість проникати в ради і маніпулювати ними³¹. Хоч вчений аргументує цей висновок цифрами і судженнями сучасників, з ним важко погодитись. Пайпс не взяв до уваги принципову різницю між політичними партіями, які є структурованими організаціями з чіткою програмою дій, і радами. Останні були, за його власною характеристикою, органами досить безладно обраними і погано структурованими.

Довгі десятиліття у нашій свідомості існувало нероздільне поняття “радянської влади”, хоч насправді вона була симбіозом різних за походженням понять – партійної диктатури і влади радянських органів. Цей симбіоз брав свій початок у 1917 р. Якщо ми хочемо зрозуміти суть подій, треба відділити ради від партій, які прагнули ними маніпулювати.

Народ проявляв байдужість не до самих рад, а до симбіозу рад з партіями революційної демократії. Ради під управлінням меншовиків та есерів покладали реалізацію радянських гасел на Установчі збори. Проте йшов місяць за місяцем, а Установчі збори залишалися абстрактною ідеєю. Щоб витіснити з рад меншовиків та есерів, більшовикам треба було привласнити радянські гасла. Це означало, що вони мусили на період завоювання влади відмовитися від власних гасел. Відстежуючи хід подій, ми повинні зробити висновок, що В.Ленін зробив такий тактичний хід у серпні, тобто одночасно з прийнятим VI з’їздом РСДРП(б) курсом на збройне повстання.

Головним питанням Російської революції було питання про війну. Країна не витримувала тягаря війни, який прискорив революцію. Але різні полі-

тичні сили бачили вихід з війни по-різному. Ліберальна демократія бажала завершити її перемогою разом з країнами Антанти. Центральні держави воювали з уже вичерпаними ресурсами, тоді як у квітні 1917 року у війну на боці Антанти вступили Сполучені Штати. У перемозі Антанти тепер мало хто сумнівався, і російська торговельно-промислова еліта бажала скористатися її плодами. Навпаки, революційна демократія мала намір якнайшвидше вийти з війни, але не знала, як це зробити.

Більшовики з серпня 1914 р. дотримувалися гасла перетворення війни імперіалістичної на війну громадянську. Вони розуміли, що завоювати владу можуть тільки таким чином. Перспектива громадянської війни їх не лякала, хоч вони передбачали її наслідки. “Всяка велика революція, а соціалістична особливо, - писав В.Ленін, - навіть якби не було війни зовнішньої, неможлива без війни внутрішньої, тобто громадянської війни, яка означає ще більшу розруху, ніж війна зовнішня”³². Але йти на завоювання влади з таким гаслом було неможливо.

На I Всеросійському з’їзді рад 22 червня В.Ленін сказав: “Ніякого сепаратного миру з німецькими капіталістами ми не визнаємо і ні в якій переговорі не вступимо”³³. Стояти за мир, але не визнавати сепаратного миру – яка логіка була в такій позиції? Чи могли маси це зрозуміти? Однак і на початку серпня вождь більшовиків ще заявляв, що відкидає сепаратний мир з Німеччиною. Лише наприкінці місяця він взяв на озброєння народну вимогу негайного припинення війни.

Не менш популярним у народі було гасло “Землю – селянам!” Селяни вимагали зрівняльно поділити землю між тими, хто на ній працює. Навпаки, більшовики заперечували зрівняльний поділ землі, хоч погоджувалися з селянами у необхідності ліквідації поміщицького землеволодіння. В програмі РСДРП 1903 р. передбачалося створити на селі велике виробництво у формі радянських господарств на базі поміщицьких маєтків і колективних господарств на основі селянських засобів виробництва. Коли у червні 1917 р. партія есерів включила зрівняльний поділ землі в свою програму, вона наразилася на жорстку критику з боку більшовиків. А в серпні більшовики привласнили цей есерівський, а насправді - селянський лозунг.

Третє популярне гасло революції “Фабрики – робітникам!” пролетарські маси і більшовики розуміли по-різному. Ради робітничих депутатів вимагали експропріації власності капіталістів і приватизування її робітничими колективами. Більшовики вимагали націоналізації підприємств, тобто перетворення їх на власність нації (а фактично – контрольованої ними держави). “Величезним перекрученням основних засад радянської влади і цілковитим відмовленням від соціалізму, - говорив В.Ленін після жовтневого перевороту - є всяке, пряме чи посереднє, узаконення власності робітників окремої фабрики або окремої професії на їх відокремлене виробництво”³⁴. До завоювання влади Ленін не дозволяв собі таких відвертих висловлювань.

Більшовики завжди пропагували переваги централізованої держави. Наприклад, у праці “Критичні замітки з національного питання” (1913 р.) В.Ленін писав: “Поки і оскільки різні нації становлять єдину державу, марксистині ні в якому разі не будуть проповідувати ні федеративного принципу, ні децентралізації”³⁵. Однак вже на I з’їзді рад у червні 1917 р. він кинув фразу: “Нехай Росія буде союзом вільних республік”³⁶. Після цього в його промовах і статтях залунала вимога федералізації Росії. Більшовики активно працюва-

ли в Україні, але впритул не бачили її. І раптом 22 серпня вони вступили в Центральну Раду на правах окремої фракції.

Вивчаючи динаміку революційних гасел ленінської партії, ми бачимо, що напередодні збройного повстання вона поміняла, подібно хамелеону, своє забарвлення щоб злитися за кольором з радами. Ця зміна тактичних гасел партією, яка прагнула диктаторської влади, вплинула на подальші події незрівнянно більше, ніж провальний корніловський заколот. Проте колосальну популярність у суспільстві, яку більшовики здобули після серпня, комуністична і антикомуністична історіографія Російської революції пов'язує тільки з діяльною участю більшовиків у боротьбі проти корніловського путчу.

Якби тільки історики так помилялися! Справа в тім, що навіть противники більшовиків, які вийшли з однієї з ними партії соціал-демократів, не помітили (іншого слова не добереш) присвоєння Леніним радянських гасел. У книзі Д.Аніна “Революція 1917 року очима її керівників” є добірка цитат з петроградських газет, які вийшли за чотири дні до жовтневого перевороту. Жодна з газет, які належали до таборів ліберальної або революційної демократії, не вірила в те, що більшовики зможуть захопити владу в усій країні (Петроград – інша справа). Дивуючись їхній наполегливості у боротьбі за встановлення в країні однопартійної диктатури, центральний орган меншовиків “Рабочая газета” писала тоді: “Разве не видят эти люди, что никогда еще петроградский пролетариат и гарнизон не были так изолированы от всех других общественных слоев? Разве они не видят, что и среди рабочих и крестьян массы не пойдут за ними, и что их лозунги способны толкнуть на улицу лишь небольшие кучки разгоряченных рабочих и солдат, которые неминуемо будут разгромлены?”³⁷. Меншовики добре знали гасла більшовиків, але не спромоглися помітити, що вони їх більше не висуюють.

16 і 17 липня В.Ленін зволікав з рішенням здійснити переворот у Петрограді, хоч місто готове було піддатися більшовикам. Він так і не наважився зробити рішучий крок, тому що перемога в Петрограді не гарантувала перемоги в усій країні. На початку листопада ситуація стала іншою. Більшовики завоювали багато периферійних рад завдяки тому, що тимчасово перестали бути більшовиками і перевтілилися в радянців. В Росії радянська революція мала шанси на перемогу, якби нею керувала така політична сила, як більшовицька партія “нового типу”.

Один з найбільших англійських істориків ХХ ст. Едвард Карр розпочав свою 14-томну “Історію Радянської Росії” двотомником “Більшовицька революція 1917-1923 рр.” Він мав підстави назвати Російську революцію більшовицькою. У кінцевому підсумку, якраз більшовики забарвили Російську революцію в свої кольори. Але один з лідерів Української революції Володимир Винниченко з не меншими підставами назвав більшовицький переворот у листопаді 1917 р. робітничо-селянською революцією³⁸. Завдяки більшовикам, які тимчасово привласнили радянські кольори, 7 листопада 1917 року перемогла радянська революція. Переворот був успішним тільки тому, що проходив під радянськими гаслами.

11.Сьоме листопада: перемога і поразка радянської революції

У день арешту Л.Корнілова ВЦВК розглянув проблему влади. О.Керен-

ський був залишений головою уряду, але його склад мала визначити Демократична нарада. Делегатами її стали 1582 представника від різних організацій – обласних і міських рад, армійських комітетів, профспілок, кооперації, національних установ тощо. Частина делегатів була позапартійною, а серед представників партій переважали есери (532), меншовики (172) і більшовики (136).

На нараді, що відкрилася 27 вересня, вперше відкрито проявився розкол найбільш численної партії Російської революції – соціалістів-революціонерів (на правих і лівих). Він зумовив провал спроб керівників меншовицько-есерівського блоку відновити коаліцію з ліберальною демократією. Запропонована резолюція набрала тільки 183 голоси. Тоді учасники Наради вирішили утворити постійно діючу Всеросійську демократичну раду з 313 осіб. Склад ради визначався пропорційно чисельності фракцій і груп, представлених на Наряді. Вона мала припинити повноваження за тиждень до скликання Установчих зборів, тобто 4 грудня 1917 р. До цього строку Тимчасовий уряд був відповідальним перед нею. Список членів ради Демократична нарада затвердила на останньому засіданні 5 жовтня.

6 жовтня відбулося перше і єдине засідання Демократичної ради. На ньому було розглянуто і затверджено угоду есери-меншовицького блоку з кадетами про формування третього коаліційного уряду. Через два дні О. Керенський сформував останній склад Тимчасового уряду, в якому налічувалося десять міністрів-соціалістів і шість міністрів-“капіталістів”. Одночасно голова уряду різко обмежив права і функції Демократичної ради. Вона стала дорадчим органом при уряді з новою офіційною назвою -Тимчасова рада Російської республіки, і неофіційною – Передпарламент. Чисельність Передпарламенту збільшилася до 555 осіб за рахунок включення представників так званих ценових організацій та установ – кадетської партії, Наради громадських діячів, Союзу земельних власників, торгівельно-промислових об'єднань тощо.

Тим часом більшовики, спираючись на виконком Петроради, розгорнули кампанію за скликання II Всеросійського з'їзду рад. Есери-меншовицький ВЦВК, більшість виконкомів місцевих рад і армійських комітетів зустріли цю ідею несхвально. По-перше, з'їзд співпадав з Установчими зборами. По-друге, для революційної демократії існувала загроза, що у складі делегатів з'їзду більшовики могли б завоювати більшість. ВЦВК розіслав запит в 169 рад і армійських комітетів для виявлення їх ставлення до дострокового скликання з'їзду. 14 жовтня “Известия ВЦИК” опублікували результати опитування: тільки 8 з 63 рад, які надіслали відповіді, погоджувалися з достроковим скликанням з'їзду.

18 жовтня ЦК РСДРП(б) виніс рішення про скликання в Петрограді з'їзду рад Північної області. Бюро ВЦВК висловило протест з цього приводу: по-перше, політична партія не могла брати на себе повноваження скликати з'їзди рад; по-друге, при скликанні цього з'їзду не були дотримані формальні процедури. Протест був проігнорований, а ефемерний орган, який займався підготовкою з'їзду, запросив до участі в ньому тільки ті ради, в яких більшовики мали перевагу. На з'їзді був створений Північний обласний комітет, до якого увійшли 11 більшовиків і 6 лівих есерів.

29 жовтня цей орган розіслав телеграми радам і армійським комітетам всієї Росії на рівні полків, дивізій і корпусів. У них повідомлялося про початок роботи II Всеросійського з'їзду рад 2 листопада. У цих телеграмах містилося

також розпорядження негайно переобрати ради і армійські комітети, які виступали проти скликання II з'їзду рад.

“Известия ВЦИК” надрукували 19 жовтня ст.ст. заяву вищого органу рад між з'їздами, яка підтверджувала, що тільки його бюро має повноваження скликати Всеросійський з'їзд рад: “Никакой другой комитет не уполномочен и не имеет права брать на себя инициативы созывать съезд. Тем менее имеет на то право Северный областной съезд, созданный с нарушением всех правил, установленных для областных съездов и представляющий случайно и произвольно подобранные Советы”. Далі в заяві говорилося, що більшовики порушили встановлені процедури, які вимагали висування депутатів на армійських зібраннях, а у випадку неможливості їх скликання – в комітетах на рівні армій, за квотою один представник від 25 тисяч солдатів. Ігнорування комітетів армійського рівня пояснювалося тим, що їх негативне ставлення до скликання позачергового з'їзду рад було добре відоме.

Через три дні “Известия ВЦИК” повідомили, що більшовики не тільки скликають незаконний з'їзд, але й грубо порушують існуючі норми представництва. Правила вимагали, щоб ради, які представляли менше 25 тисяч осіб, не посилали делегатів на з'їзди загальросійського рівня, а ради, які представляли від 25 до 50 тисяч осіб, посилали двох делегатів. Організатори II з'їзду, говорилося у повідомленні для прикладу, попросили одну раду надіслати від 500 осіб двох делегатів, а іншу від 1500 осіб – п'ятьох.

У Монбланах книг, присвячених історії “Великої Жовтневої соціалістичної революції”, нема відповідей на зовсім прості питання: хто скликав II Всеросійський з'їзд рад, як більшовики досягли чисельної переваги серед делегатів? Але факти з газети “Известия ВЦИК”, яка виходить в Росії й досі, оспорити неможливо. Їх використав Р.Пайпс в своїй книзі “Російська революція”.

Диктатура, що має форму демократії, завжди застосовує “спеціальні” виборчі технології. У цьому пересвідчилися три покоління радянських людей. Але Р.Пайпс не дав відповіді на запитання, чому бюро ВЦВК, маючи за собою контрольований Тимчасовим урядом державний апарат, після оголошення II Всеросійського з'їзду рад незаконним і непередставницьким, все-таки дозволило йому зібратися. Бюро ВЦВК поставило для цього тільки дві умови: по-перше, з'їзд мав розпочати роботу п'ятьма днями пізніше, тобто 7 листопада, щоб делегати з провінції встигли прибути в Петроград; по-друге, порядок денний мав бути обмежений обговоренням поточної ситуації в країні, підготовкою до Установчих зборів і перевиборами ВЦВК. Капітуляція ця дивна й її не можна пояснити, зауважував Пайпс³⁹.

Мабуть, існує тільки одне пояснення, яке підтверджується чисельними фактами: лідери революційної демократії боялися повторення корніловщини більше, ніж приходу до влади більшовиків. У тому човні, де вони сиділи разом з лідерами ліберальної демократії, були більшовики, але не було контрреволюціонерів. Це тільки в комуністичній історіографії доказувалося, що Корнілов був підручним Керенського, який бажав задушити революцію руками генерала. А насправді керівники ВЦВК навіть не виключали більшовиків з табору революційної демократії. Більшовики самі виключили себе з їхнього середовища, назвали себе істинними революціонерами, а всіх інших, включно з однопартійцями-меншовиками, оголосили контрреволюціонерами.

6 листопада О.Керенський у Передпарламенті поставив вимогу виявити йому цілковиту довіру для рішучої, у тому числі збройної боротьби з наступом

більшовиків. У відповідь лідери соціалістичних партій тільки порекомендували йому заявити про готовність приступити до мирних переговорів з Центральними державами і про негайний початок земельної реформи. Такі заяви вибили б ґрунт з-під ніг більшовицьких агітаторів, - запевняли вони Керенського.

7 листопада більшовицький Воєнно-революційний комітет розпочав операцію по захоплення Петрограда. Пізно ввечері відкрився II з'їзд рад. Опівночі більшовики зайняли Зимовий палац і заарештували Тимчасовий уряд (за винятком О.Керенського).

II з'їзд рад прийняв Декрет про мир. Це був заклик до воюючих держав розпочати переговори для досягнення миру без анексій і контрибуцій. Було прийнято також декрети про землю і про утворення уряду, названого Радою народних комісарів. Раднарком підпорядковувався ВЦВК, до складу якого тепер входили 62 більшовика і 29 лівих есерів.

Радянська революція перемогла. Та одночасно це була перемога більшовиків – партії, яка привласнила радянські гасла, щоб прийти до влади, але не збиралася відмовлятися від своїх програмних лозунгів. Тому перемога радянської революції стала одночасно її поразкою.

7 листопада став неможливим дальший розвиток Російської революції за демократичним сценарієм. За кілька місяців встановлена в Росії диктатура більшовиків припинила революційний процес. Це засвідчила доля Установчих зборів.

12. Розгон Установчих зборів

“Установчі збори” – це були чарівні слова в лексиці всіх діячів Російської революції від В.Леніна до Л.Корнілова. Надто багато сподівань пов'язувалося з ними в усіх верствах суспільства.

В.Ленін вимагав, щоб більшовики здійснили збройне повстання до 25 листопада – останньої дати виборів до Установчих зборів. “Невже важко зрозуміти, що при владі в руках Рад Установчі збори забезпечені і їх успіх забезпечений?” – підкреслював він зі здоровим цинізмом⁴⁰. Вибори за “чотирихвісткою” були для більшовиків цілком програті в країні, населення якої складалося переважно з селян. Зміною гасел вони могли вплинути на ради робітничих і солдатських депутатів, але не на село, яке звично йшло за есерами. Розколом есерівської партії в даному разі більшовики не могли скористатися: списки виборців і кандидатів у депутати були складені раніше. Лише після встановлення диктатури партія Леніна могла вплинути якщо не на результат виборів, то на хід роботи Установчих зборів.

На II Всеросійському з'їзді рад більшовики грали роль законослухняних політиків. Усі декрети, які прийняв з'їзд, вважалися тимчасовими і підлягали затвердженню, виправленню або скасуванню Установчими зборами. В тексті Декрету про мир зникло посилання на Установчі збори. Тому В.Ленін, коли виступав на з'їзді, пообіцяв: “Ми всі пропозиції миру подамо на висновок Установчих зборів”⁴¹. У текст Декрету про землю була внесена ремарка: “Питання про землю, в усьому його обсязі, може бути розв'язане тільки всенародними Установчими зборами. В написаній В.Леніним і затвердженій з'їздом резолюції про Раднарком вказувалося: “Утворити для управління країною, аж до скликання Установчих зборів, Тимчасовий робітничий і селянський уряд,

який буде називатися Радою Народних Комісарів”⁴². У перший день своєї роботи (9 листопада) Раднарком підтвердив, що вибори в Установчі збори відбудуться, як було запропоновано, 25 листопада.

Вибори показали, що більшовицька партія користувалася популярністю лише у великих містах. Через різні причини вони були проведені в строк лише в 39 (з 79) виборчих округів. У ряді місць вони відбулися на початку грудня, а в кількох округах – на початку 1918 року. Всього було обрано 715 депутатів за даними списків, що збереглися. За даними 54 округів за більшовиків проголосувало менше 25 відсотків виборців, а в Україні – 10 відсотків. Усього в Установчі збори було обрано 370 есерів, 175 більшовиків, 40 лівих есерів, 17 кадетів, 15 меншовиків, 2 народних соціаліста, 86 – від національних груп (у тому числі українці).

Раднарком створив для роботи Установчих зборів настільки “сприятливі” умови, що на дату скликання, призначену ще Тимчасовим урядом, в Петрограді перебувало лише 172 депутати. В цей день, 11 грудня кадети і праві есери організували демонстрацію у резиденції Установчих зборів – Таврійського палацу. Але Раднарком за два дні до цієї дати прийняв декрет про умови відкриття Установчих зборів – тільки за наявності щонайменше 400 депутатів.

11 грудня ввечері В.Ленін підписав декрет “Про арешт вождів громадянської війни проти революції”. Декрет оголошував кадетських лідерів “ворогами народу”. В ту ніч і наступного дня в Петрограді відбувалося справжнє полювання на діячів кадетської партії. Були заарештовані навіть деякі депутати Установчих зборів – О.Шингарьов, Ф.Кокоскін, Ф.Родичев та ін. Шингарьова і Кокоскіна матроси забили в тюремній лікарні, інших депутатів незабаром випустили. Це був перший випадок, коли більшовики поставили поза законом політичну партію.

12 грудня роботу Всеросійської у справах виборів в Установчі збори комісії (Всевибори) очолив М.Урицький. Згідно з декретом ВЦВК про право виборців відкликати депутатів, які не виправдали довіри, деякі лідери кадетської і есерівської партій були позбавлені депутатських мандатів. Їм не пояснили, як можна було не виправдати довіри до початку роботи Установчих зборів. Не пояснили й того, чому вони були відкликані не тими, хто їх обирав, а селянськими і армійськими з’їздами рад.

Керівники більшовицької фракції в Установчих зборах які займали високе становище в партії (Г.Зінов’єв, Л.Каменєв, О.Риков, Д.Рязанов та ін.) вважали їх символом і завершальним етапом Російської революції. Тому вони пропонували не чинити перепон діяльності Установчих зборів. На пропозицію Леніна всі вони були усунуті Центральним комітетом РСДРП(б) з бюро фракції. ЦК схвалив тези Леніна про Установчі збори, в яких відкидалася думка про можливість передачі влади партії правих есерів, яка виграла вибори. Одночасно Раднарком ухвалив відкрити Установчі збори за наявності кворума 18 січня 1918 року.

Раднарком зробив все можливе, щоб відстрочити скликання Установчих зборів. Перші місяці після перевороту були потрібні, щоб приборкати радянську стихію, прибрати до рук важелі влади і поширити її на периферію. Однак до 18 січня справитися з цими завданнями ще не вдалося.

18(5) січня газета “Правда” вийшла з аншлагом “Сегодня гиены капитала и их наемники хотят вырвать власть из рук Советов”. Петроград був ого-

лошений у стані облоги. Для охорони Таврійського палацу були викликані команда з крейсера “Аврора” і дві роти з броненосця “Республіка”. Маніфест на підтримку Установчих зборів, яка зробила спробу пробитися до палацу, була зупинена військами і розпорошена пострілами в натовп. Жертви (повідомлялося про вісім смертей, в іншому джерелі – 21) були урочисто поховані 22(9) січня на Преображенському цвинтарі, поряд з жертвами 1905 року. В своїй газеті “Новая жизнь” М.Горький написав гнівну передовицю, в якій порівнював розстріл маніфестації з Кривавою неділею 9 січня 1905 р.

Опівдні 18 січня близько 410 депутатів Установчих зборів увійшли в Білий зал Таврійського палацу, в якому раніше проводила свої засідання Державна Дума. Серед депутатів найбільше було есерів-центристів на чолі з В.Черновим, більшовиків і лівих есерів.

Змістовну і сміливу промову виголосив один з найбільш яскравих діячів Російської революції Іраклій Церетелі. “Учредительное собрание собирается, - говорив він, - когда вся страна охвачена пожаром гражданской войны, не существует ни неприкосновенности личности, ни жилища, ни свободы слова, собраний, ни союзов, ни даже свободы стачек, когда тюрьмы переполнены заключенными, испытанными революционерами и социалистами, даже членами самого Учредительного собрания, когда нет правосудия и все худшие формы произвола и бесправия, казалось, навеки похороненные славной февральской революцией, снова получают права гражданства”⁴³. Це був точний діагноз того стану, в якому перебувала Російська революція після жовтневого перевороту.

О 5-ій годині ранку 19 січня до голови Установчих зборів В.Чернова підійшов начальник охорони Таврійського палацу, матрос А.Железняков. Він сказав, що караул стомився і всі присутні повинні покинути приміщення. На цій побутово-приниженої ноті Російська революція остаточно згасла. В ніч на 20 січня ВЦВК затвердив написаний раніше В.Леніним декрет про розпуск Установчих зборів.

13. Мутація революції

Російська революція почалася з повалення самодержавства. З ліквідацією способу правління, який залишився у спадщину від середньовіччя, були згодні майже всі соціальні верстви і політичні сили.

За відсутності царського адміністративно-поліцейського апарату відбулася швидка поляризація політичних сил, яка відбивала наявні в країні глибокі соціальні суперечності. Гострота соціально-класового протистояння, якої не спромігся пом’якшити за багато десятиліть царський режим, наклала на згубний вплив війни, що виявився в революційних подіях у двох площинах: по-перше, в обуренні народних “низів” викликаним війною зубожінням та в їхньому небажанні віддавати життя на фронтах за імперіалістичні цілі “верхів”; по-друге, світова війна вперше організувала розпорошені селянські маси у великі колективи і дала їм в руки зброю. Так з’явилися ради робітничих і солдатських депутатів – класові організації народних “низів”, які бачили мету свого існування в ліквідації великих власників – поміщиків та буржуазії. Безкомпромісність і екстремізм рад загрожували країні громадянською війною, втратою обороноздатності армії, анархією і хаосом.

У цій ситуації склався протиприродний союз ліберальної і революційної демократії. Політичні сили, які боролися одна з одною в часи самодержавства, вимушені були діяти спільно, щоб протистояти екстремізму рад і закласти основи державності, побудованої на засадах парламентаризму. Скликання Установчих зборів стало єдиним спільним знаменником у програмах політичних партій, які в усьому іншому кардинально різнилися.

Виходячи із сказаного вище, вододіл між політичними силами на перших етапах революції проліг між партіями ліберальної та революційної демократії і радами. Всі інші політичні сили ще не визріли достатньою мірою.

Незважаючи на те, що ліберали і революціонери опинилися по один бік барикади, корінні суперечності між ними заважали їм ставати на спільні позиції. Це призводило до затягування в організації виборів до Установчих зборів і бездіяльності Тимчасового уряду, який постійно відкладав розв'язання нагальних проблем – виходу з війни, аграрно-селянської, національної.

Ради були стихійним породженням революції і самі по собі не могли діяти координовано. Координація їх дій забезпечувалася тільки політичними партіями. Поки партії меншовиків та есерів контролювали ради, революційний процес просувався вперед за демократичним сценарієм. Скликання Установчих зборів, як показував увесь попередній досвід людства, було нормальним виходом з революції.

З приїздом в Росію вождя більшовиків В.Леніна почав народжуватися інший варіант розвитку революції – в напрямі побудови не демократичної, а тоталітарної держави. Однак цей варіант не був органічно властивий будь-якій політичній силі й тим більше – будь-якій суспільній верстві. Він “проріс” у першому документі, який сформулював В.Ленін після приїзду в Петроград – “Квітневих тезах”. Навіть рядові члени партії більшовиків не могли собі уявити суспільства, заснованого на цілковитій ліквідації приватної власності на засоби виробництва і диктатурі однієї партії. “Квітневі тези” були розвитком програмних положень РСДРП у напрямі врахування нових можливостей, які відкрилися у пореволюційний час.

Нова поляризація політичних сил, задіяних в Російській революції, відбулася під впливом визрівання екстремістських сил протилежної орієнтації, яка знайшла свій вияв у спробах лєнінського і корніловського переворотів. Це визрівання відбувалося завдяки об'єктивним причинам і на тлі наростання суперечностей між партіями ліберальної і революційної демократії. Суперечності між обома демократіями теж мали об'єктивний характер і заважали їм досягати спільних позицій в державотворчому процесі. Демократичні сили виявилися неспроможними організувати своєчасні вибори до Установчих зборів.

Ради робітничих і солдатських депутатів на першому етапі революції поступово відходили в тінь завдяки паралізації їх свавільних дій есеро-меншовицьким блоком. Проте в період липневої і серпневої криз вони знову, як при поваленні самодержавства, показали свою силу. Зростаюче значення рад у революції пов'язувалося зі зміною їх партійного складу. Неспроможність Тимчасового уряду реалізувати гасла народних “низів” в революції призводила до зменшення впливу на ради есеро-меншовицького блоку і відповідного підвищення впливу більшовиків. У серпні, коли партія більшовиків взяла курс на збройне повстання, з ініціативи В.Леніна відбулося її програмне злиття з радами. Щоб захопити за допомогою рад політичну владу, більшовики тимчасово відмовилися від власних програмних гасел.

Жовтневий переворот був більшовицьким в тому розумінні, що дав політичну владу більшовикам. Однак за своєю суттю це був радянський переворот. Якраз він і зробив неможливим розвиток Російської революції за демократичним сценарієм. Перемогли ради, а разом з ними і на їхніх плечах до влади прийшла партія більшовиків.

Після встановлення однопартійної диктатури більшовики “приватизували” революцію: всі політичні сили і організації, які не влаштували їх, були оголошені контрреволюційними. Для боротьби з ними партія Леніна створила 20 грудня Всеросійську надзвичайну комісію по боротьбі з контрреволюцією і саботажем.

Ради робітничих і солдатських депутатів, які уособлювали в революції антидержавне начало, були оголошені більшовиками і справді стали органами державної влади. Проте під жахливим пресингом чекістів від колишніх рад залишилася одна оболонка. Робітничі і солдатські колективи позбулися можливості щоденно змінювати своїх депутатів у радах: меншовика – на есера, есера – на більшовика, більшовика – на меншовика. Адже дуже швидко слідом за кадетами зійшли у небуття всі партії, крім більшовицької. Тепер колективи повинні були дисципліновано голосувати за тих кандидатів, яких їм рекомендували більшовицькі парткоми.

Поширення більшовицької диктатури з столиці на периферію зайняло кілька місяців. У комуністичній історіографії цей процес назвали “тріумфальною ходою Радянської влади”. Навесні 1918 р. партія більшовиків цілком опанувала основну частину колишньої імперії. Відтоді вона почала реалізацію своєї власної програми соціально-економічних перетворень, яка не мала нічого спільного з інтересами будь-яких суспільних верств. Революція зійшла нанівець з розгоном Установчих зборів у січні 1918 року.

За масштабами і глибиною програма більшовицьких перетворень не йшла у порівняння з будь-якими знаними людству революціями. У травні 1918 р. В.Ленін визнав: “Нам треба зовсім по-новому організувати найглибші основи життя сотень мільйонів людей”⁴⁴. Мова йшла про перехід великого виробництва у загальнонародну (а фактично – у державну) власність, про колективізацію (а насправді – одержавлення) дрібного виробництва, про ліквідацію товарно-грошових відносин і створення на руїнах ринкової економіки централізованого планового господарства. Подібних перетворень світ не бачив, але вони не були продовженням Російської революції. За формою і методами реалізації ці перетворення являли собою типову “реформу зверху”, яких було доволі в російській історії, починаючи з петровських часів.

Комуністична революція в Росії, що розпочалася весною 1918 р., не мала нічого спільного з Російською революцією 1917 р. Революція, здійснювана більшовиками впродовж двох десятиліть (1918-1938), стала можливою завдяки жовтневому перевороту. Жовтневий переворот у рамках Російської революції слід вважати мутацією революційного процесу на шляху переходу від традиційного суспільства до громадянського. Ця мутація на десятки років загальмувала розвиток громадянського суспільства в країні, опанованій більшовиками.

Партія більшовиків ніколи не відділяла радянської революції від комуністичної. Власне, вона заперечувала існування як радянської, так і комуністичної революції. За її твердженнями, упорядкованими в короткому курсі “Іс-

торії ВКП(б)”, в Росії сталася соціалістична революція, яка відкрила шлях соціалістичному будівництву.

Підручники з історії, які видавалися в Радянському Союзі, стверджували, що більшовики повною мірою реалізували гасла революційного народу. Справді, уряд В.Леніна припинив трирічну війну і уклав сепаратний мир з Німеччиною та її союзниками. Земля була поділена між селянами на зрівняльних засадах. Створені більшовиками збройні сили тричі за 1917-1919 рр. йшли походом на Україну, щоб утвердити національну державність, але в радянській оболонці.

Та все це – тільки подоба правди. Позбувшись імперіалістичної війни, народи Росії потрапили у вир війни громадянської. Віддавши землю селянам, більшовики після багаторічної підготовки перетворили їх на пролетаризовану робочу силу, прикріплену до колгоспних ланів своїм безпаспортним статусом і зобов'язану працювати на державу за порожні трудовні. Створивши нібито суверенні національні радянські республіки, керівники більшовицької партії насправді побудували централізовану унітарну державу.

¹ Див.: Дан Ф. Происхождение большевизма. - Нью-Йорк, 1946. - С. 444.

² Там же. - С. 445.

³ Див. Блок А. Последние дни старого режима // Архив русской революции. - Том IV. - Берлин, 1922. - С. 14.

⁴ Там же. - С. 20.

⁵ Там же. - С. 29.

⁶ Родзянко М.В. Государственная Дума и февральская революция // Архив Русской революции. - Том VI. - Берлин, 1922. - С. 75.

⁷ Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - Рим, 1971. - С. 172.

⁸ Шляпников А.Г. Канун семнадцатого года. Семнадцатый год. - М., 1992. - Т. 2. - С. 65.

⁹ Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 142.

¹⁰ Милуков П.Н. История Второй Русской Революции // Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 265 - 266.

¹¹ Аникеев В.В. Сведения о большевистских организациях с марта по декабрь 1917 года // Вопросы истории КПСС. - 1958. - № 2. - С. 126 - 193; № 3. - С. 96 - 168.

¹² Ленін В.І. Про завдання пролетаріату в даній революції // В.І.Ленін про Україну. - Частина 2. - К., 1969. - С. 5.

¹³ Там же. - С. 6.

¹⁴ Там же. - С. 7.

¹⁵ Чернов Виктор. Рождение революционной России. Февральская революция // Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 223.

¹⁶ Революционное движение в России после свержения самодержавия. Документы и материалы. - М., 1957. - С. 425.

¹⁷ Церетели И.Г. Воспоминания о Февральской революции // Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 258 - 259.

¹⁸ Будников В.П. Большевистская партийная печать в 1917 г. - Харьков, 1959.

¹⁹ Пайпс Ричард. Русская революция. - Часть вторая. - М., 1994. - С. 85.

²⁰ Цит. за кн.: Геллер М., Некрич А. Утопия у власти. - М., 2000. - С. 23.

²¹ Пайпс Ричард. Русская революция. - Часть вторая. - С. 100.

²² "Пролетарская революция". - 1927. - № 8 - 9. - С. 62.

²³ Керенский А.Ф. Политика Временного правительства // Современные записки (Париж). - Т. 50 - 52, 1932. Цит. за кн.: Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 328.

²⁴ Там же. - С. 332.

²⁵ Там же. - С. 335, 337.

²⁶ Деникин А.И. Очерки истории русской смуты. - Т. 2. - М., 1991. - С. 35.

-
-
- ²⁷ Керенский А.Ф. Политика Временного правительства // Современные записки (Париж). - Т. 50 - 52, 1932. Цит. за кн.: Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С.343.
- ²⁸ Деникин А.И. Очерки истории русской смуты. - Т. 2. - С. 21.
- ²⁹ Из истории борьбы за власть в 1917 году. Сборник документов. - М., 2002. - С. 51.
- ³⁰ Пайпс Ричард. Русская революция. - Часть вторая. - С. 133 - 134.
- ³¹ Там же. - С. 142 - 144.
- ³² Ленін В.І. Повне зібр. тв. - Т. 36. - С. 183.
- ³³ Там же. - Т. 32. - С. 279 - 280.
- ³⁴ Там же. - Т. 36. - С. 452.
- ³⁵ Там же. - Т. 24. - С. 139.
- ³⁶ Там же. - Т. 32. - С. 278.
- ³⁷ Анин Д. Революция 1917 года глазами её руководителей. - С. 484 - 485.
- ³⁸ Винниченко В.К. Відродження нації. - К.-Відень, 1920 (репринт 1990). - Частина 2. - С. 80.
- ³⁹ Пайпс Ричард. Русская революция. - Часть вторая. - С. 151.
- ⁴⁰ Ленін В.І. Повне зібр. тв. - Т. 34. - С. 382.
- ⁴¹ Там же. - Т. 35. - С. 19.
- ⁴² Там же. - С. 26.
- ⁴³ Всероссийское Учредительное собрание. Первый и единственный день его занятий (5 - 6 января 1918 года). Перепечатка стенографического отчёта, изданного по распоряжению Председателя Учредительного Собрания. - Одесса, 1918 (репринт 1991). - К., С. 44.
- ⁴⁴ Ленін В.І. Повне зібр. тв. - Т. 36. - С. 356.